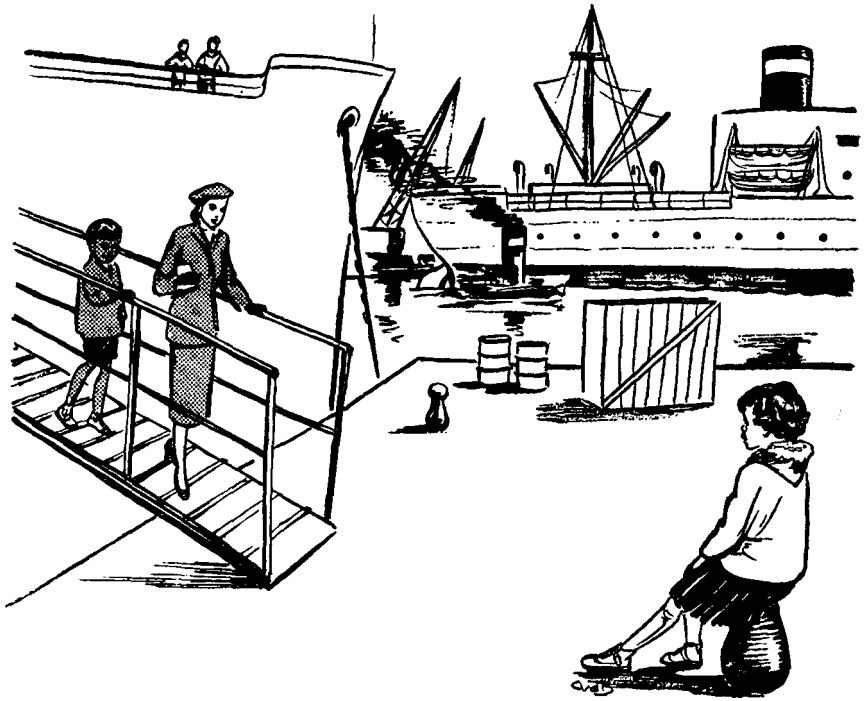

Vleugellam

C. Th. Jongejan-de Groot

VLEUGELLAM

C. TH. JONGEJAN-DE GROOT

VLEUGELLAM

Illustraties van Corrie van der Baan

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Kijk, daar ijde een trein over de baan. De spoordijk liep in een grote cirkel om de wei. In de verte leken die treintjes speelgoeddingetjes. Hup, de ene trein na de andere snelde voorbij.

Ja, 't was wel een klein stadje, maar toch een druk stadje. Er lagen ook wel eens vrachtschepen in de vaart, de „Catharina” I en II en III bijvoorbeeld. Een hele serie Catharina's. En soms was de kade bepakt met kisten en balen. En de flat, die vlak bij het water gebouwd was, leek wel een wolkenkrabber. Het was de trots van het stadje.

Een mooie grote flat met wel tweehonderd woningen erin. Er was een lift en een portier en een centrale verwarming. Alles nagedaan van de grote stad met de wolkenkrabbers, waar het stadje vlakbij lag.

Het zonnetje liet verveeld de stralen langs de gevels glijden. Alle deuren waren nog gesloten. Die mensen waren niet vroeg bij de hand.

Maar van één kamer stonden de balkondeuren wagenwijd open. Er tokkelde iemand op de piano, maar steeds weer twee regels van hetzelfde liedje.

Wordt wakker, 't zonnetje is al op,
De bloemen kijken uit hun knop.

En dan opeens ging er een deur open en een meisje stond achter de pianospeelster. Een slaperig klein meisje. Ze rekte zich uit en geeuwde.

„Wat maakt u een leven op de vroege morgen.”

De dame lachte en trok het meisje naar zich toe.

„Ga je gauw wassen en kleden, Reinchen,” zei ze. „Kijk eens hoe de zon al schijnt.”

„Ja, nu ik weer naar school moet, wordt het mooi weer. Mag ik nog een paar dagen thuisblijven, mams?”

De dame wees ondeugend naar het portret van een zeeofficier, dat boven het dressoir hing.

„Wat zou je vader daarvan zeggen? Ik heb beloofd, dat ik erg

goed voor je zou zorgen. Anders stuurde hij me weer naar Tirol terug.”

Reina lachte nu ook en ging naar de badkamer. Terwijl ze zich waste, dacht ze aan de woorden van mams. O neen, ze mocht niet weer weggaan. 't Was zo mooi geworden in Reina's leven, toen zij er in gekomen was.

Drie jaar geleden was vader met haar getrouwd. Reina's eigen moeder was gestorven, toen zij nog maar een baby was. Als klein kindje was ze toen aan de zorgen van een huishoudster toevertrouwd en nog later was zij bij een oude dame in huis gekomen. Die dame was wel lief geweest, maar 't was zo droef en zo saai geweest in het dorp, dat in het noorden van het land lag.

En toen op een keer had vader een nieuwe moeder voor haar meegebracht. Een heel jonge vrouw uit Oostenrijk. De vriendinnetjes hadden gedacht, dat alle vrouwen daar rondliepen in rode rokjes en witte blouses, maar dat was niet zo. Je liep hier in Holland toch ook niet allemaal op klompen.

Ja en toch wist iedereen direct, dat mams niet uit Holland kwam. Je hoorde dat allereerst aan haar spraak. Maar mams zag er ook anders uit dan de moeders hier. Ze droeg altijd lange bellen in haar oren en ze had zulke prachtige japonnen. Ze was vroeger zangeres geweest, maar nu zong ze nog heel zelden in 't openbaar.

Zij zorgde voor Reina, die ze Reinchen noemde en als vader ook nog thuishkwam, was alles zo heerlijk.

„Hoe is 't Reinchen, ben je nog niet klaar?”

Reina schrok. Ze had met de borstel in haar hand staan dromen. Ze begon vlug haar korte krullen te bewerken, zocht een zomerse linnen jurk uit en zette zich aan tafel voor de geopende balkondeuren. Ze zette haar tanden in een verse beschuit, die dik met jam besmeerd was en nam een paar hapjes hagelslag.

Betsy, het dienstmeisje, dat nu ook binnengekomen was, bracht eieren en warme melk en Reina vroeg, of haar brood geroosterd mocht worden, want het brood was van de vorige dag en dan was het altijd een beetje oud.

„Jou verwend nest,” lachte mams. „Je moest maar eens een paar maanden met je vader meegaan en scheepsbeschuit moeten eten.”

„Vader eet geen scheepsbeschuit.”

„Hoe weet je dat? Ben je wel eens mee geweest?”

Reina's gezichtje betrok plotseling. Neen, ze was nooit mee geweest en ze zou nooit meegaan ook. En dat was heel erg voor haar, want ze wist heel goed, dat vader erg graag een zoon had willen hebben, die ook had kunnen varen.

O, daarom hield vader wel heel veel van haar, maar soms trok hij haar aan haar haren en zei: „Reina had een matroosje moeten zijn.”

Het was maar een klein plagerijtje van vader, maar als Reina een jongen was geweest, dan was ze ook gaan varen en . . .

Ze voelde twee armen om haar hals en mams zei: „Wedden dat we toch met je vader gaan varen?”

„O mams, wanneer?” zei Reina, terwijl ze opsprong.

„Dat is nu eens een geheim voor je,” lachte mams. „Vader en ik hebben een afspraakje en als dat doorgaat . . .”

O, wat was Reina benieuwd wat dat geheimpje was.

Maar ze kwam het toch niet te weten.

Hoofdstuk 2

BIJ TANTE TRIJNIE

„Mams, mag ik een sinaasappel?”

Voor mevrouw Van Beusekom antwoord had kunnen geven, was er al een van de vruchten in Reina's schooltas verdwenen.

„Hola, je neemt een grapefruit. Geef haar maar terug, dan krijg je een sinaasappel. Neem er voor Trieneke ook één mee en laat mij je schooltas eens inpakken. Die ziet er zo bultig uit. Wat heb je er allemaal ingepakt? Een zwempak, een paar gym schoenen en in de hoek ook nog een taalboekje. Denk erom, dat je die magere zesjes voor taal en rekenen moet ophalen voor het kerst-rapport.”

„Maar voor gymnastiek had ik een negen,” pochte Reina. „Ik was de enige, die boven in de palen kon klimmen en ik kon het verste springen. En als vader thuiskomt, wil ik een diploma hebben van 't zwembad.”

„Dat zal dan je eerste diploma zijn,” zei mevrouw Van Beusekom. „Je wilt zeker uitkomen in de Olympische spelen.”

„Ik wil net zoveel bereiken als een jongen,” zei Reina, half in scherts half in ernst. „Dat wil vader graag.”

„Maar je vader wil ook graag, dat je toegelaten wordt op de H.B.S., meisje. En ga nu naar school. Wacht, je kunt het boodschappenboekje wel even meenemen, anders moet Betsy het wegbrengen.”

Zwaaiend met haar schooltas liep Reina langs de vaart. Ze keek naar de kraaien, die weer ijverig bezig waren de koeieruggen te bepikken.

Eén der bootjes voer uit. Het was het scheepje van mijnheer

Steenhagel, die nog eens ging genieten van de nazomer. Ze wuifde het oude heertje uit de verte toe. Hè, wat zou ze graag meevaren. Een week ging ze naar school en nu verlangde ze alweer naar de volgende vacantie.

Ze liep om het flatgebouw heen en kwam in het straatje, dat naar de gracht leidde.

Toen ze op de kade gekomen was, bleef Reina even op het bruggetje staan en keek naar de kruidenierswinkel, waar Trieneke woonde. Een smal oud huis was het en erboven stond: „In den Gulden Eenhoorn”.

Ernaast stond het huis, waar ze zelf geboren was. O, ze wist er natuurlijk niets meer van, want vader was al ergens anders gaan wonen, toen zij nog heel klein was. Daar had haar eigen moeder gewoond. Zou die net zo aardig zijn geweest als mams?

Reina stelde altijd veel belang in haar geboortehuis. Ze was er nooit meer in geweest, maar Trieneke en zij hadden wel eens door een gaatje van de schutting gegluurd.

Het was niet veel moois, wat ze gezien hadden: een oude verwaarloosde tuin, waarin het onkruid hoog opwies. Een verweerde kabouter, die zijn armen kwijt was en zo verwonderd keek naar de lege gebarsten vijverkom, of hij wilde zeggen: waar zijn nu die fleurige goudvissen gebleven en waar is het water, waarin ze spartelden?

Tante Trijnie, Trienekes moeder, had verteld, dat de tuin vroeger heel erg mooi was geweest. Er hadden tulpen gebloeid en narcissen en later viooltjes. Reina had in een wagen geslapen buiten in het zonnetje. Het was een kindervagen geweest van riet, die toen heel mooi werd gevonden, maar die je nu niet meer zag.

Ja, dat wist ze allemaal van tante Trijnie. Die kon zo leuk vertellen van vroeger.

„Reina . . . Hallo, Reinal”

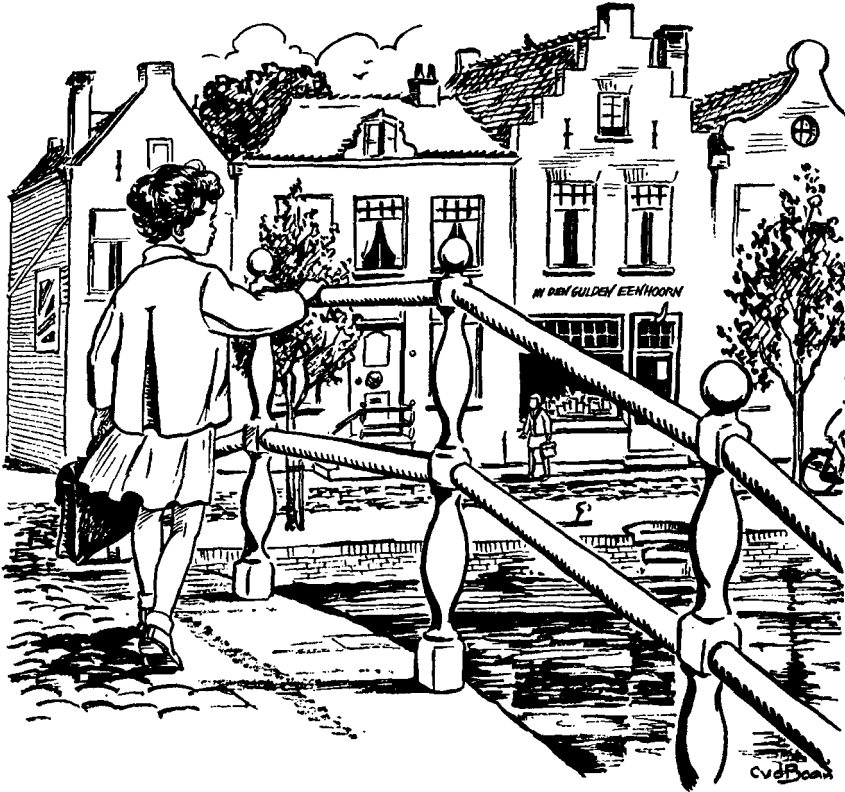
Reina schrok. Trieneke was achter haar gekomen en had haar een duwtje gegeven.

„Je bent geloof ik aardig in de bonen, hè? Je staat al vijf minuten op het bruggetje te kijken. Is er zoveel te zien?”

„k Moet nog even bij je moeder zijn. Wacht even. Hier is een sinaasappel.”

„Kun je hem wel missen?” vroeg Trieneke.

Maar zonder antwoord af te wachten, zette ze haar tanden al in

de sappige vrucht.

Reina holde naar de winkel en opende de deur. Een gezellig ouderwets belletje klingelde lang na. Trienekes moeder, een gezellige moeke in een jasshort, stond achter de toonbank.

Toen ze zag wie het was, die binnenkwam, boog zij zich over de toonbank en omhelsde Reina hartelijk.

„Dag, lieverd. Wat heb ik je in lang niet gezien. Kom je gauw nog eens een dagje bij ons buurten?”

„Graag, tante Trijnie,” zei Reina en ze legde het boekje op de toonbank en kreeg een handjevol krenten.

Trienekes moeder wist wel, dat ze die zo heerlijk vond. Ja, wat wist tante Trijnie niet van haar?

„Ik kom gauw, hoor tante,” riep ze en ze holde weg naar Trieneke, die al vol ongeduld stond te wachten.

„Toe dan toch, Reina, de klok speelt al kwart.”

„Willen we om 't hardst lopen? Doen wie 't eerst is?”

„Dank je wel,” lachte Trieneke. „Jij wint het toch altijd en ik krijg er maar steken van in mijn zij. Als we gewoon doorlopen, halen we 't wel. Maar mijn school ligt nog wel twee minuten verder dan die van jou.”

Ze waren allebei op tijd. 't Was nog vijf minuten voor negen, toen Reina het schoolplein opstapte.

Toen ze in haar bank schoof en haar tas opende, rolde haar eigen sinaasappel over de grond.

De onderwijzer zag de helle oranjeappel ook rollen.

„Opbergen tot na schooltijd, hoor Reina.”

„Ik eet haar op, als ik gezwommen heb,” zei Reina. „Dan heb ik altijd honger.”

„'t Is jammer, dat jij niet in de Bataventijd geleefd hebt,” lachte mijnheer. „Zo'n Germaan deed ook niets liever dan zwemmen en jagen en vissen.”

Roel Stevens stak zijn vinger op.

„Dat deden de mannen, mijnheer. Maar de vrouwen bebouwden het land. Nu en Reina is geen jongen.”

„Maar ze lijkt er soms wel een beetje op,” zei mijnheer.

Reina ging wat rechter in de bank zitten. Mijnheer Van Leuven moest eens weten, hoe fijn ze die opmerking had gevonden.

Hoofdstuk 3

WINKELEN

't Was half november. De koeien waren naar de stallen verdwenen en het uitzicht op de wei was nu lang niet zo gezellig meer.

Het was woensdagmiddag. Reina stond voor het raam en volgde met haar vinger wat verveeld de regendruppels, die buiten tegen het raam een weg naar beneden zochten.

„Verveel je je, Reineke?”

„Och . . . .”

Reina dacht aan Trienekes huis, waar ze op zo'n middag fijn bij elkaar zaten en spelletjes deden.

„Hoe laat zou je gaan zwemmen?”

„Om drie uur is het meisjesbad open. 't Is nu voor jongens.”

„Nu, luister dan,” zei mevrouw Van Beusekom. „Als je uit 't zwembad komt, zal ik je afhalen. We gaan dan winkelen in de stad en eens op zoek naar een nieuwe jurk voor jou met Kerstmis.”

„Maar mijn fluwelen is nog zo mooi. Ik heb net zo lief een trainingsbroek.”

Mams schudde het hoofd.

„Welk meisje heeft er nu niet graag wat nieuws en het is ook tijd, dat je een nieuwe jurk krijgt. We zouden toch immers met vader gaan varen.”

„Hè, mams, wat doet u toch geheimzinnig,” pruilde Reina.

„Waarom mag ik nu niet weten, waar en wanneer we gaan varen?”

„Omdat het een heel erge verrassing moet blijven. Zal ik je er

eens wat meer van vertellen? Nu dan, we gaan varen als je vakantie hebt. We vieren Kerstmis aan boord, samen met vader. En Oud en Nieuw ook.”

„O mams, wat heerlijk.”

„Zie je nu wel, dat je een nieuwe jurk nodig hebt.”

„Maar een warme trainingsbroek ook,” zei Reina ondeugend.

Mevrouw Van Beusekom stond precies op de afgesproken tijd bij de zwemschool te wachten, maar Reina kwam tien minuten later pas te voorschijn.

„Reina dan toch, wat ben je laat. Doe je mantel dicht. Je zult helemaal nat worden.”

„Niet natter dan ik al geweest ben, mams. Ik ben al van de tweede plank gesprongen. Mag mijn badpak in uw tas?”

„Geen sprake van. Houd jij dat natte goedje maar in je badtas. Je was zeker alleen in 't bad.”

„We waren met ons tweeën, maar ik was de enige, die een pluimpje kreeg van de badmeester.”

„Dan hoop ik, dat je ook eens een pluimpje krijgt voor je kerst-rapport, maar waar zullen we nu je nieuwe jurk gaan kopen?”

„In de „Printemps”, mams. Daar hebben ze ook leuke zeiljoppers.”

Ja, in de „Printemps” was een hele afdeling sportartikelen en daar had Reina meer belangstelling voor dan voor de jongedames-afdeling.

Terwijl mams de fleurige zijden jurkjes door haar vingers liet glijden en wikte en woog, of een zwart fluwelen kraagje op een wit jurkje niet te ouwelijk zou zijn voor haar dochtertje, paste Reina een zeiljopper over haar jurk.

Toen mevrouw Van Beusekom haar keus had laten vallen op een beeldig jurkje van roze wol met een donkerblauw kraagje, werd ze geroepen om te passen, maar ze keek nauwelijks in de spiegel. Ze hield geen oog af van de sportieve kiel.

Zuchtend besloot mevrouw Van Beusekom de dwingeland dan maar te volgen naar de sportafdeling en Reina kreeg behalve het begeerde kledingstuk ook nog een nieuwe trainingsbroek.

„Hebt u alles wat u wenst, mevrouw?” vroeg de winkelchef.
Reina keek nog hunkerend naar een plastic zuidwester, maar ze werd meegetroond naar de uitgang.
„Je doet net, of je een wereldreis op een zeilboot gaat maken,” plaagde haar moeder.
„U wilt ook helemaal niets loslaten over onze tocht,” zei Reina.
„Dan kan ik ook van alles fantaseren.”
„Nog een poosje geduld, kindlief. We gaan nu gezellig in een lunchroom thee drinken.”
„Is dat erg duur?” weifelde Reina.
„Ach, ach, sedert wanneer bekommert Reineke zich om geld?” plaagde mams. „Dacht je, dat ik er geld voor uit je spaarpot wilde nemen?”
Reina wreef haar vochtige haren als een verwend poesje tegen haar moeders arm.
„Ik wilde liever wat lekkers kopen voor dat geld en dan samen met u naar tante Trijnie gaan. Ze heeft altijd wel zó'n pot thee.”
Reina wees een meter hoog van de straat. Mams zei: „Ja, we kunnen tante Trijnie niet met die reuzenkan thee laten zitten. Wat zullen we meenemen? Gemberbollen?”
„Liever tompoezen met slagroom.”
„Hoeveel moeten we er dan hebben?”
Reina telde op haar vingers na: Trienekes vader en moeder en Trieneke zelf en dan Anneke en Goof en Bart en Truusje.
„Gerrie ligt nog in de wieg. Die eet nog niets, dus dat wordt zeven.”
„Moeten we zelf niets hebben?”
„O ja, dat is dan negen,” rekende Reina.
„Nou goed, dan nemen we er tien. Je kunt nooit weten, wie ons overvalt op ons festijn.”
Blij stapte Reina met de gebakdoos in haar hand naast moeder. Wat had ze nu toch nog een fijne middag.
In de kruidenierswinkel werden ze met gejuich begroet. Tante Trijnie zat in een aangebouwde serre te naaien. De machine

stond op tafel en op een stoel lagen wat mantels en jassen. Trieneke zat te tornen.

De vrouw stond onmiddellijk op en kwam haar gasten tegemoet. „Wat is dat gezellig, dat u eens even aanwipt met Reina. Doe eerst die natte mantels uit. Zijn die lekkernijen voor ons? Ach, dat had u nu echt niet hoeven te doen. We hebben hier de winkel vol koekjes. Hier, mevrouw, gaat u bij de kachel zitten. En Reina. . . . och, Reina, wil jij even Truusje opzoeken? Ze is verdwenen en we weten niet waar ze is.”

Tante Trijnie gaf Reina een knipoogje. De kleine Truusje was gemakkelijk te vinden. Ze stond achter een gordijn en haar kleine parmantige buikje met het geruite rokje was door de hele kamer te zien.

Reina speelde het bekende spelletje en zocht in alle hoeken en gaten.

„O, waar zou dat Truusje nu toch zijn? Neen, ik zie haar niet. O, wacht eens, daar beweegt iets. O, wat schrik ik me daar.”

Truusje kwam schaterend van de lach te voorschijn en toen kreeg Reina echt een schrik, want Goof had zich werkelijk onder tafel verstopt en viel als een hondje uit naar Reina's benen.

„Woef-woef-woef!”

„Als je maar weet, dat hondjes geen slagroom krijgen en laat Reina nu eens even met rust. Ze wil haar thee opdrinken.”

Toen de tompoezen uitgedeeld waren, was het volmaakt stil in de huiskamer.

„Als poesjes muizen, dan mauwen ze niet,” plaagde tante Trijnie. Reina genoot van haar gebakje en ook van de gezelligheid in de woonkamer. Och, het was allemaal zoveel eenvoudiger dan in hun flat. Er lag geen dik tapijt op de vloer. De grond was bedekt met kokosmatten. Er stond een gezellig dikbuikig kabinet met koperen leeuwekoppen.

Om de grote ronde tafel stonden de stoelen en aan weerszijden van de glimmend gepoetste kachel stond een rieten leuningstoel, die zo gezellig kraakte. En er hing een oude Friese klok met koperen slinger. Er was een maantje op aangebracht, dat altijd

maar heen en weer schoof en als de klok sloeg, kraakte en knarste het van binnen. Tante Trijnie had verteld, dat die klok wel honderd jaar oud was.

Mams en tante Trijnie hielden samen een gezellig babbeltje.

Mams vertelde, dat Reina het een en ander nieuw had moeten hebben en tante Trijnie lachte: „Ja, mevrouw, dat gaat zo. De kinders zijn in de groei en dan hebben ze dikwijls wat nodig. Gelukkig kan Bart de kleren van Goof afdragen. Alleen voor Trieneke is het moeilijk wat behoorlijks te maken. Ik heb nog een oude mantel van mezelf hangen, die ik kan vermaken, maar de stof is zo verschoten op de rug.

„Mams, mag Trieneke mijn rode wintermantel hebben? Zij is kleiner dan ik. U heeft zelf gezegd, dat we hem weg zouden geven aan een arm mens.”

Mevrouw Van Beusekom keek blozend naar de kruideniersvrouw.

„Maar Reineke, ik weet niet, of . . . tante Trijnie is . . .”

„Tante Trijnie is niet arm, dat wilt u toch zeggen, hè mevrouw? Nu, dat ben ik ook gelukkig niet. We zijn nog nooit iets te kort gekomen, maar ik schaam me toch heus niet die mantel aan te nemen.”

„Ik denk, dat ik nog wel meer voor u heb,” zei mevrouw Van Beusekom. „Reina groeit zo hard en ze heeft geen zusjes.”

„Trieneke mag alles wel hebben; ik draag toch het liefst mijn trainingsbroek,” zei Reina royaal.

De groten lachten hartelijk om Reina's uitval.

Toen mevrouw Van Beusekom afscheid nam, zei tante Trijnie: „Wat is God toch goed voor ons. Hij zorgt voor ons eer wij er nog om gevraagd hebben. Wij worden zo rijk gezegend. Hij geeft ons gezondheid, voedsel, kleding; we hebben aan niets gebrek.”

Mevrouw Van Beusekom knikte wat verlegen.

Reina zeide, toen ze naar huis stapten: „Dat is toch heel gewoon, hè mams, dat je gezond bent en zo en kleren krijgt.”

„Kijk, Reinchen, er is soberheid en rijkdom op de wereld. Wer-

kelijke armoede bestaat er in ons land eigenlijk niet meer. De Staat zorgt voor iedereen.”

„Maar vader zorgt voor òns, hè? Wij behoeven niemand dankbaar te zijn.”

„Wij zijn toch wel heel blij met vader,” zei mams en ze was blij, dat ze van het lastige onderwerp kon afstappen. „Tante Trijnie en haar man hebben zes monden dicht te houden en kunnen daarom niet zoveel kopen.”

Reina dacht niet verder over de dingen na. Je had nu eenmaal kleren en je was gezond. Dat hoorde toch zo?

„We hebben een fijne middag gehad,” zei ze, toen ze in de lift naar boven suisden. „’t Is bij tante Trijnie altijd gezellig en volgende week woensdag mag ik de hele middag komen.”

„Laat jij je arme mams maar alleen.”

Doch dit was maar een grapje van mevrouw Van Beusekom, want ze vond het veel te prettig, dat Reina eens wat afleiding had.

Hoofdstuk 4

HET OUDE HUIS OP DE GRACHT

En nu wàs het weer woensdagmiddag.

Trieneke en Reina zwierven door de tuin, maar het was er kil en niet prettig om te spelen.

„Laten we nog even door het gaatje kijken naar ònze tuin,” zei Reina.

„Er is niets meer van jullie bij,” plaagde haar vriendinnetje, maar zij schoof toch een dikke steen naderbij, zodat Reina haar oog voor het gaatje in de schutting kon houden.

„Bah, 't is er vervelend,” zei Reina, van de steen stappend.

„Alles is er kapot. Twee ruiten zijn gebarsten en de deur van 't schuurtje hangt scheef.”

„Maar in 't huis is het wel gezellig.”

„Hoe weet je dat?”

„Omdat ik altijd binnen mag komen, als ik er boodschappen breng,” zei Trieneke.

„Liggen er nu geen boodschappen klaar?”

„Kom mee, dan gaan we het vragen.”

Samen liepen ze door de keuken, waar tante Trijnie pannekoeken stond te bakken.

„O moeder, wat ruikt dat lekker.”

Tante Trijnie rolde twee baksels op, nadat ze er stroop tussen gesmeerd had.

„Hier, eet maar lekker op. Je moet er ook een paar naar de buurtjes brengen.”

„O moeder, we wilden juist vragen of er daar geen boodschap-

pen te bezorgen waren. Reina wilde zo graag in het huis kijken, waar ze zelf vroeger gewoond heeft.”

Moeder deed zes pannenkoeken tussen twee borden en Trieneke moest ze met de complimenten naar de burens brengen.

Reina kreeg haar zin. Een oude dienstbode bracht de meisjes naar de voorkamer, waar een bejaard paartje heel dicht bij de haard zat. Trieneke gaf de pannenkoeken af en toen kregen de meisjes ieder een ouderwetse suikerbrok.

Reina keek schuw om zich heen. Dus hier in dit maffe oude huis had zij gewoond.

De bijdehande Trieneke flapte er uit, dat Reina in dit huis geboren was en de oude dame stond op en trok het voor haar onbekende bezoerstertje naar het licht.

„Ach, ben jij nu het dochtertje van Nel? Ik heb haar zo goed gekend. Zo invalide als ze was, deed ze altijd zo dapper haar werk. En ze was zo'n gelovige vrouw. Kijk, die plaat van de Goede Herder is nog van haar. Je vader heeft hem achtergelaten met een heleboel meubelen.”

Reina was een stap naar voren gekomen.

„Mag ik die plaat hebben, mevrouw?”

Trieneke schrok van zoveel brutaliteit. Je vroeg toch zo maar niet om iets, wat bij een ander aan de muur hing.

Maar het vriendelijke oudje dacht er blijkbaar anders over. Ze ging naar de plaat en nam hem van het behang.

„Hier, lieverd, er is niemand, aan wie ik deze plaat liever zou geven dan aan jou. Zie je wel wat eronder staat te lezen?”

„Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop,” las Reina.

De oude dame kuste de meisjes, toen ze weggingen. Tante Trienie keek met verwonderde ogen naar de plaat, die Reina meebracht.

„Ik heb erom gevraagd,” bekende Reina eerlijk. „Ik wilde zo graag iets van mijn moeder hebben. Die mevrouw zei, dat ze . . . dat ze gelovig was. Betekent dat, dat moeder naar de kerk ging? En ze was . . . hoe was dat woord ook weer. . . . in . . . in . . .”

„Mevrouw heeft je dus verteld, dat je moeder invalide was?”

vroeg tante Trijnie. „Nu ja, je mag het nu ook wel weten. Je moeder was kreupel.”

„O, wat erg,” zei Reina. „Hoe kwam het, dat ze dat was? Was ze gevallen?”

„Nee, ze was zo geboren, maar ze was nooit treurig, want ze was een gelovige vrouw, en Reina, dat betekent niet alleen, dat ze naar de kerk ging. Het betekent, dat ze de Here Jezus liefhad.” Tante Trijnie wees op de plaat.

Reina was stil geworden. Er waren nu zoveel dingen, die ze niet begreep. Hoe kon je nu mank zijn en toch niet verdrietig, omdat er een plaat bij je aan de muur hing?

„Ik zal alles aan vader vragen,” zei ze.

Moeder Trijnie weifelde even, dan zei ze: „Ik ben bang, dat je vader je er niet veel van kan vertellen, mijn kind. Je vader was anders dan je moeder.”

Op dat ogenblik stoven Goof en Bart vechtend binnen, maar toen ze de pannekoeken roken, waren ze de ruzie gauw vergeten.

Moeder gaf hun ieder een mislukt exemplaar en toen stak ze de schemerlamp aan en trok de kousenmand naar zich toe. De jongens namen een stoof en gingen bij haar zitten en de meisjes trokken een stoel bij. Als moeder zo gezellig ging stoppen, begon ze meestal te vertellen van vroeger en als ze niet vertelde, kon je haar met slimme vraagjes wel aan de gang krijgen. Het fijnste uurtje van de hele dag was begonnen.

Hoofdstuk 5

TANTE TRIJNIE VERTELT

„Vertelt u nog eens van die keer, toen Reina en ik in 't water zijn gevallen, moeder?” vroeg Trieneke.

Moeder stak een draad sajete in de naald en zei: „Dat verhaal kennen jullie al lang, ondeugden. Maar goed, ik zal 't nog wel eens vertellen.”

„Reina was nog maar een kindje van twee jaar, toen haar moeder stierf en haar vader, die weer ging varen, nam een huishoudster in dienst. Een kindermisje moest voor Reina zorgen. Zij ging iedere middag met de baby wandelen.

Trieneke was toen even oud als Reina en omdat ik alweer een kleine baby in de wieg had, bood de huishoudster me aan, dat Cato — zo heette het kindermisje — ook Trieneke mee zou nemen.

Och, je had jullie allebei in de wagen moeten zien zitten. Twee heerlijke dikke kleuters. De een gekleed in 't wit en de andere in 't roze.”

„Jullie waren echte papkinderen,” plaagde Goof.

„Stil nou, laat moeder nou vertellen,” zei zijn zusje ongeduldig.

„Op een mooie zomermiddag stapte Cato weer de deur uit. Ze reed de kinderwagen naar de kade, waar nu het flatgebouw staat en daar zag ze een vriendinnetje. Ze liet de kinderwagen vlak bij het water staan en ging gezellig wat babbelen.

Het was allemaal nog wel goed gegaan, als Trieneke zich maar rustig gehouden had, maar ze wilde met alle geweld de pop van Reina hebben. De peuters begonnen te huilen, de wagen schudde en zeilde langzaam naar het water.

Julie begrijpt zeker al wel wat er gebeurde. De wagen viel met een flinke plons in het water. . . .”

„O bah,” rilde Trieneke, alsof ze nòg bang was, dat ze verdrinken zou.

Bart was zo opgegaan in het verhaal, dat hij met een angstig stemmetje vroeg: „Ze zijn toch niet verdronken, moeder?”

Moeder legde haar kous neer en omarmde Trieneke en Reina tegelijk.

„Nee, domme jongen, want dan had ik hen hier nu niet meer gehad.”

„Hè neen,” riep Goof. „Laat moeder nou uitvertellen.”

„Goed dan, de wagen viel in 't water, maar zonk niet direct. Zo'n wagen bestond voor het grootste gedeelte uit hout. Wat deed de kinderjuffrouw? Ze zette het op een lopen en riep niet eens om hulp.”

„Ze kon zeker niet zwemmen,” zei Reina.

„Ze heeft later gezegd, dat ze wel zwemmen kon, maar ze had niet geleerd iets of iemand uit het water te halen en dat schijnt nog een aparte kunst te zijn.”

„En een koetsier van een vrachtwagen heeft ons gered, hè moeder?”

„Ja en die kon helemaal niet zwemmen. Maar wat deed de slimmerd? Hij zag de kinderwagen drijven en nam een touw met een haak en enterde die aan de duwer. Hij trok langzaam de wagen naar de kant en de mensen, die intussen saamgestroomd waren, wisten wel te vertellen van wie de kleintjes waren.”

„En mankeerden wij niets, tante Trijn?”

„Nee, het bedje was wat nat en de dekentjes waren vochtig, maar jullie maagjes waren van streek, want er waren heel wat mensen, die na het ongeluk wat lekkers in de wagen hadden gelegd, bijvoorbeeld koekjes en chocola. Jullie toetjes zagen zo bruin, of jullie nikkerkindertjes waren.”

„En bracht u mij toen terug naar het kindermeisje?”

Tante Trijntje ging rechtop zitten. Ze werd nòg boos als ze aan die middag terugdacht.

„Ik hoefde niet naar het kindermisje te gaan, want ze kwam zelf bij mij. Huilen geen gebrek. Ik heb gezegd, dat ik Reina bij me zou houden tot haar vader terugkwam en dat ik hem wel eens zou vertellen, hoe goed er voor zijn dochtertje gezorgd werd.”

Reina legde haar hoofd tegen tante Trijnies knie.

„Waarom hebt u me toen niet gehouden?”

„Je vader was zo bang van water geworden,” lachte tante Trijnie. „Hij wilde je, geloof ik, naar een plek sturen, waar geen beekje te bekennen was. En de dame, naar wie je toe ging, was nog in de verte aan je vader verwant. Je hebt het er toch wel goed gehad, hè?”

Reina gaf geen antwoord. Ze dacht aan het grote huis met de mooie tuin en de lieve dame, die nu gestorven was.

Die dame en Saar, de oude dienstbode, hadden haar om 't hardst verwend. 's Zomers was het er heerlijk geweest. Met een grote zomerhoed op had ze Harm, de tuinman, mogen helpen. Ze had bessen geplukt en aardbeien en ze had onkruid gewied.

„Ze waren allemaal erg lief voor me,” zei ze. „Maar het was er wel heel erg stil. Er waren alleen maar dorpskinderen op school en die woonden zo ver van ons weg.”

Moeder Trijntje stond op en stak de lamp aan.

„Denk er maar niet meer aan, lieverd,” zei ze. „Je hebt nu weer een moeder en een eigen huis en je mag hier net zo vaak komen als je maar wilt.”

„En nu gaan we pannenkoeken eten,” zuchtte Goof en hij wreef met zijn hand over zijn maag.

Trieneke hielp de tafel dekken. Ze zette de bordjes en bekers klaar en Reina kreeg ook een taak. Zij mocht naar de winkel gaan om de strooppot te laten vullen. Het was een heerlijk werk. Je deed de kraan van het stroopvat open en dan droop er zo'n heerlijk dikke goudbruine straal naar beneden.

„Zo,” zei Trienekes vader, „ik denk, dat we aan tafel moeten, hè? Dan zullen we de luiken maar sluiten.”

Dat was maar een grapje van de kruidenier. Er waren nu geen

luiken meer om dicht te doen. Die waren er geweest, toen zijn grootvader hier een klein winkeltje begon.

„Ja, ja,” vervolgde de kruidenier en hij draaide de sleutel om. Hij dacht er zeker aan, hoeveel keer de winkel al zo gesloten was.

„Die had Franse soldaten voorbij zien trekken en had weer „Oranje boven” horen roepen. „Ja, ja, zo’n oude winkel ook.”

Toen vader binnenkwam, zat het gehele gezin al aan tafel.

„Hebben jullie zo’n honger?” vroeg vader, zijn pet afzettend.

En toen was Goof zo onbehoorlijk om zijn vinger in de strooppot te steken.

„Wij hebben hier alles voor niets,” zei hij.

„Ja en dat ook,” zei vader en hij gaf hem een flinke draai om de oren.

Reina moest erg lachen. Kijk, zulke grappige dingen gebeurden er hier nu altijd.

Maar toen werden ze allemaal stil, want Trienekes vader had gezegd: „Eerbiedig.” Dan moest je de ogen sluiten en je handen vouwen en vader bad hardop.

Bij Reina thuis gingen ze altijd zo maar direct eten. Ze had moeder eens gevraagd, waarom zij niet baden, maar moeder had de schouders opgehaald.

„Ieder vogeltje zingt zoals het gebekt is en ik. . . . neen, ik heb niet veel verstand van die dingen.”

Een paar keer had Reina thuis toen ook even de ogen gesloten en de handen gevouwen, maar ze wist niet wat ze zeggen moest.

Ze had zo iets gemompeld van: „Zegen spijzen en drank”. Dat zeiden Goof en Bart altijd, als hun vader hardop gebeden had.

Maar toen haar eigen vader thuisgekomen was, had ze ’t niet meer gedaan. ’t Leek thuis allemaal zo kinderachtig.

Reina at wel vier dikke pannekoeken en ze dronk twee bekers melk. En toen haalde Trieneke de kinderbijbel en haar vader begon te lezen. Dat was ook iets, wat ze thuis bij Reina nooit deden. Hier lazen ze altijd een verhaal voor na het eten. Moeder las ook wel eens voor, als ze naar bed ging, maar dit was toch heel anders. Het waren aparte verhalen en het ging over Jezus.

Reina luisterde aandachtig. Het verhaal ging over een blinde bedelaar, die bij een poort zat. Hij zat te roepen om een aalmoes en toen hoorde hij over Iemand praten, die blinden kon genezen. „Maar ik ben blind geboren,” dacht hij. „In mijn ogen is nooit licht geweest en het zal er nooit in komen ook.”

En plotseling hoorde hij toen stemmen. Er werd over hem gepraat. Een troepje mensen was blijven staan en ze praatten er onder elkaar over, waarom hij blind zou zijn.

Nu, dat was hij wel gewend, dat ze over hem praatten. Hij stak zijn hand al uit. Hij had liever, dat ze hem een aalmoes gaven.

En eensklaps hoorde hij een stem zeggen: „Ik ben het Licht der wereld”, en een hand legde zich op zijn hoofd en er werd iets over zijn ogen gestreken. Toen zei de stem, dat hij zich moest gaan wassen in een badwater.

Hij ging zijn ogen reinigen en toen . . . o, wat was hij blij. Hij zag alle dingen, die er op de wereld waren: de zon en de bomen en de huizen. . . . hij zag alles.

Later had de blinde gezegd, dat Jezus een profeet was.

Reina zuchtte toen het verhaal uit was.

„k Wou dat de Here Jezus nou nog maar leefde,” zei Bart. „Dan brachten we Corry Vreeland naar Hem toe. Die is helemaal doof.”

„Je weet toch wel, Bart,” zei tante Trijnie, „dat het niet zoveel verschil maakt, dat de Here Jezus niet meer op aarde is? Hij hoort je altijd, als je tot Hem bidt.”

Reina begreep er niet veel van. Ze durfde ook niets te vragen. Het leek zo dom, dat ze de dingen niet wist, die deze kleine jongens al lang begrepen.

„Dus de Here Jezus kan Cor beter maken?” hield Bart aan.

„Ja, Hij zou het wel kunnen, als Corry het Hem vraagt, maar....”

Op dat moment ging de telefoon. Reina's moeder vroeg, of haar dochttertje thuiskwam.

Trieneke bracht Reina thuis. Ze droeg de plaat met de Goede Herder.

Mevrouw Van Beusekom keek er hoofdschuddend naar. „Wat

een oude plaat,” zei ze. „De lijst is ook niet al te mooi meer. Waar heb je die opgediept, Reinchen?”

„Die plaat is nog van moeder geweest,” zei Reina. „De Here Jezus staat erop.”

„Dan zullen we de plaat ophangen boven je bed, Reinchen,” zei mams lief. „Wat staat eronder?”

„Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop,” las Reina. „Dat is zeker iets uit een verhaal over Hem. Er zijn veel mooie verhalen van blinden, die beter worden en zo.”

„Ja, ja,” zei mevrouw Van Beusekom wat afwezig. „En nu ga ik je vertellen waarom ik je zo vroeg naar huis heb gehaald. Ik heb een telegram van je vader, dat alles in orde is voor onze bootreis. En nu mag je alles ervan weten.”

„O mams, vertel gauw.”

En toen kreeg Reina het hele fijne plan voor Kerstmis te horen en ze dacht niet meer aan de wondere dingen, die ze die middag gehoord had.

Hoofdstuk 6

IN HET ZWEMBAD

„Kijk, Trieneke, hier in deze winkel kun je zien, hoe het schip er uitziet, waar mams en ik naar toe gaan. Vader zegt, dat het net een kleine stad is. Er is van alles in: winkels en een kapperszaak, een tennisveld en ook een zwembad.”

De meisjes stonden met hun neuzen tegen de ruit gedrukt en keken naar het schip, dat in doorsnee afgebeeld te kijk stond.

„Een zwembad, hoe kan dat nou?” zei Trieneke. „Een zwembad in een schip?”

Reina trok haar vriendinnetje mee.

„Als ik er geweest ben, zal ik je eerlijk alles vertellen wat ik gezien heb. We gaan een dag voor Kerstmis erheen en komen pas in het nieuwe jaar terug.”

„En komt je vader je dan halen met dat grote schip?”

„Ach, welneen, we gaan met een gewone Batavierboot naar Londen,” vertelde Reina. „En dan gaan we naar het oceaanschip, waar mijn vader op is. Het heet „De Adelaar”.”

„Maar waarom komt je vader dan niet gewoon naar huis?”

„Moeder moet in Londen op een concert zingen en vader vertrekt direct na nieuwjaar met een vliegtuig naar Indonesië. Waarom dat allemaal is, weet ik ook niet. Ik geloof, dat vader daar een schip moet gaan halen.”

Babbelend over alle fijne dingen, die nog in 't vooruitzicht lagen, vervolgden de meisjes hun weg.

„Nog een week duurt het voor we gaan,” zei Reina, „en eerst komen onze rapporten nog.”

„Wij hebben de rapporten al gekregen,” vertelde Trieneke. „Ik had een acht voor rekenen en een zeven voor taal. Voor gymnastiek had ik maar een zesje.”

„Bij mij zal het wel juist omgekeerd zijn,” lachte haar vriendinnetje. „Een mager zesje voor taal en rekenen, maar ik haal wel een negen voor gymnastiek.”

„Ik zal proberen ook heel vlug mijn zwemdiploma’s te halen. Ook dat van het redden van drenkelingen. Dat vindt vader veel fijner dan hoge cijfers voor al die vakken.”

„Hè, wat is het toch heerlijk, dat jij altijd maar zwemmen mag,” zuchtte Trieneke. „Wij mogen alleen ’s zomers naar de buitenbaden. Het overdekte bad is te duur.”

„Ik weet wat,” juichte Reina. „Ik vraag aan mams, of je vanmiddag met me meemag. Mams betaalt het entreegeld wel voor je. Ik ga op mijn knipkaart.”

„Maar ik moet op Gerrie passen. Moeder moet strijken.”

„Gerrie ligt in de wieg. Daar hoeft niemand op te passen,” lachte Reina zorgeloos. „Om halfvijf uit school en vergeet je zwempak niet.”

Trieneke had verlof gekregen om te gaan zwemmen. Voor één keer mocht ze dat extraatje wel hebben, vond moeder.

Stijf gearmd stapten de meisjes naar het gebouw, waar het zwembad was.

„Jullie hebt de ruimte, jongedames,” zei de badmeester. „Er zijn een stuk af wat kinderen in ’t pierebad, maar verder is het hele bassin tot jullie beschikking. ’s Winters gaan de kinderen liever het ijs op.”

„Dan moet er maar eerst ijs zijn,” zei Reina. „Mag ik vandaag kunsten maken in het water, Willemsen?”

„Jij maakt maar kunsten hoor,” zei de man met een knipoogje naar Trieneke.

„Ach, neen, ik bedoel met de gummipop,” hield Reina aan. „U heeft me beloofd, dat u me zou leren, hoe ik de pop uit het water moet halen.”

„We zullen wel eens zien,” beloofde de badmeester. „Zwem eerst maar eens een rondje of wat. Misschien komt mijn Nelleke nog wel. Die kan je heel wat kunsten leren.”

Trieneke en Reina zochten een kleedhokje naast elkaar. Daarna gingen ze onder de douche en even later spartelden ze in het frisse water, dat heerlijk op temperatuur gebracht was.

Reina had schik in Trieneke, die heel voorzichtig eerst van de trapjes afdaalde. Zelf klom ze op een springplank en dook onmiddellijk.

„Heerlijk, hè,” proestte ze, boven komend.

„Zeg, maak een beetje minder deining,” riep Trieneke, die moeite had naar de kant te komen in het woelige water. „Je moet denken, dat ik drie maanden geleden voor ’t laatst zwom.”

„Vort, naar ’t pierebad,” grapte Reina en joeg achter haar vriendinnetje aan.

„O, daar is Nelleke,” juichte ze. „Nu mogen we de gummipop hebben.”

Nelleke was de achttienjarige dochter van de badmeester. Ze zwom als een vis en hielp haar vader wel eens als hij zwemlessen gaf.

Ze praatte even met haar vader en toen gleed de rubberpop al in het water voor ze er zelf in was.

Het duurde niet lang, of Reina wist hoe je de rubberpop, die een mens moest voorstellen, moest beetpakken.

„Niets moeilijk, hoor,” pochte ze. „Je moet gewoon je handen om z’n hoofd leggen en zorgen, dat dit boven blijft.”

„Ja, maar nu moet Nelleke maar eens voor drenkeling spelen. Dan zul je eens wat anders beleven,” riep Willemsen.

Nel speelde voor drenkeling en ze deed alle dingen, die zo’n angstig mens ook doet. Ze greep Reina om de hals en ze zonken samen als een baksteen.

„O foei, Nelleke,” proestte Reina, boven komend. „Je moet me niet zo gevaarlijk beetpakken.”

Nelleke leerde haar, hoe ze kon maken, dat de greep van de

drenkeling lossen werd, maar toen moesten de meisjes uit het water.

„Die Reina van Beusekom is een dankbare leerling,” zei Willemssen. „Het duurt niet lang, of ze heeft alle diploma's, die er hier te halen zijn.”

Toen Reina thuiskwam, babbelde ze honderd uit over de rubberpop en de kunsten, die ermee uitgehaald konden worden.

„Ik kan nu best al een mens redden, mams, als die in het water mocht vallen.”

„Dan moet je maar eens voor het raam gaan zitten en kijken, of er niet iemand de vaart inloopt,” plaagde haar moeder. „Maar gelukkig gebeurt dat niet alle dagen.”

Toen gingen ze aan tafel en daarna begon Reina aan haar cijfersommen en mams ging voor de piano zitten om haar stem wat te oefenen.

Toen ze naar bed gingen, vond Reina, dat ze een heerlijke dag had gehad en ze bedacht, dat ze nu alweer dichterbij de fijne reis gekomen was.

Hoofdstuk 7

OP REIS

Warm in haar bontmantel gehuld stapte mevrouw Van Beusekom de grote Batavierboot op, die haar en Reina naar Londen zou brengen.

„Ha, daar hebben we een kleine matroos erbij,” grapte de officier, die de passagiers begroette.

Ja, een kleine matroos leek Reina met haar trainingsbroek en jekker. Ze was zo heerlijk warm ingepakt en terwijl moeder in de warmte benedendeks vertoefde, bleef Reina aan dek en neusde als een echt zeemanskind overal rond.

Toen het schip de haven uit was en de deining van de Noordzee begon, werd ze wat bleek om de neus. De steward, wie ze de weg vroeg, bracht haar bij haar moeder en mams wist wel raad.

„Heb je geen trek in eten, Reinchen?” zei ze. „Dan kleden we je uit en leggen je in de kooi. Neem dit tabletje maar eens in.”

De aan Reina opgelegde rust duurde langer dan een paar uur, want toen de kleine matroos wakker werd, was het alweer dag en het schip lag stil. Mams zei, dat ze vlug moest opstaan en stevig ontbijten voor ze het schip verlieten.

„Zijn we er dan al?” schrok Reina.

Het huilen stond haar nader dan het lachen. Nu had ze helemaal niets van de zeereis gemerkt en vader . . . wat zou vader haar uitlachen om haar zeeziekte, die al begonnen was voor ze goed en wel de haven uit waren.

„We vertellen vader lekker niets,” troostte mams. „We zeggen, dat we allebei kiplekker zijn en dat is nog waar ook. Wil je nu je mooie jurk aantrekken?”

Reina schudde het hoofd. Vader zou het veel leuker vinden, als ze haar jongenskleren aanhad en ze zou hem vertellen van haar vorderingen in het zwembad en van de cijfers op haar rapport, die gelukkig een tikje beter waren.

Toen ze het schip verlieten, stond vader al op de kade te wachten. Hij omhelsde het tweetal en zei, dat Reina in dat matrozenpakje haast groter leek dan mams.

Reina duwde haar arm door de zijne en vroeg, waar het schip nu lag, waar ze zouden logeren. Maar vader antwoordde, dat ze niet moest denken, dat „De Adelaar” een roeibootje was, waar je op over kon stappen. Neen, ze moesten eerst een heel tochtje maken en dat was nog gezellig ook, want dan kon Reina eens zien, hoe druk het in Londen was.

Ze mocht naast de chauffeur zitten, maar ze genoot niet erg van de drukte, want ze begreep gewoonweg niet hoe het die chauffeur gelukte zonder botsingen door al die rijen auto's en vrachtwagens heen te komen. Ieder ogenblik dacht je, dat de taxi ergens tegen op zou rijden. Dan slaakte Reina een klein gilletje en de chauffeur lachte.

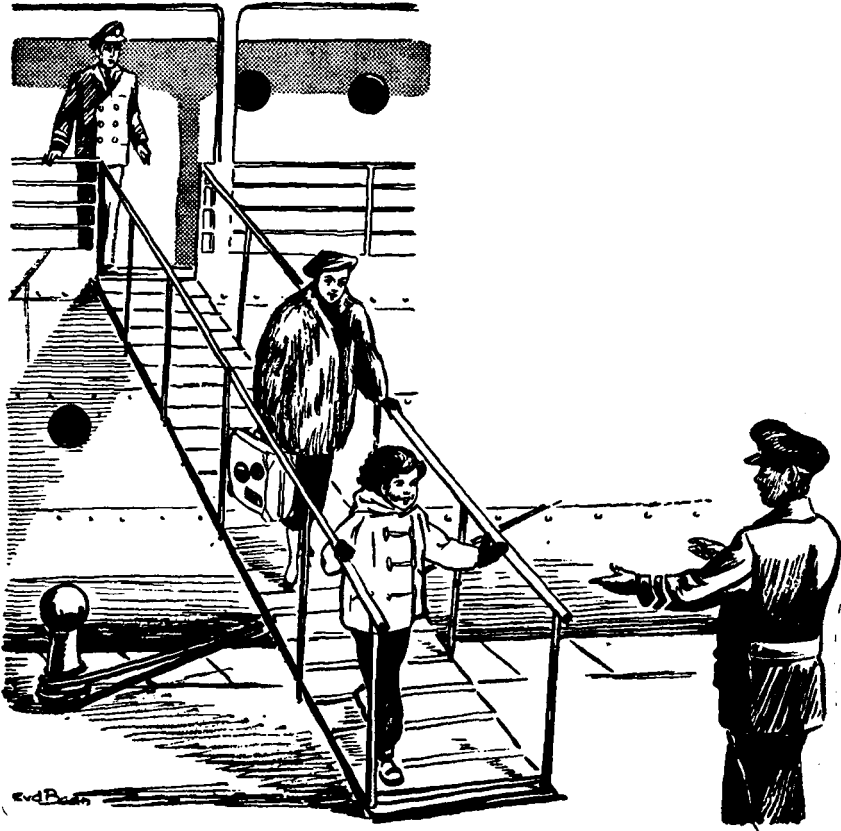
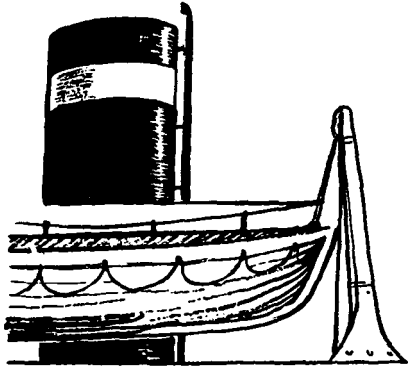
Moeder lachte ook en vader zei, dat Reina voortaan maar oogkleppen voor moest hebben.

Na de drukte van Londen volgde er nog een fijne rit langs rustiger wegen en zo kwamen ze in de havenstad, waar „De Adelaar” lag.

Ja, vader had niet te veel geschreven. Dit schip kon met recht een zeekasteel genoemd worden. Het lag gemeerd aan de kade en als je er vlakbij stond en je keek naar boven, leek het een heel, heel hoog gebouw.

Aan vaders hand liep Reina over de loopbrug. Op het schip was het niet erg gezellig. De meeste passagiers waren weg en het personeel was bezig het schip schoon te maken.

Maar in de conversatiezaal was het wel gezellig. Daar zaten de officieren, die aan boord zouden blijven en er was ook een verrassing voor mevrouw Van Beusekom. De meeste officieren had-

den hun dames ook laten komen om met hen het Kerstfeest aan boord te vieren.

„Jammer, dat er geen kinderen zijn,” zei Reina.

Maar ze was te voorbarig geweest, want een van de officieren, die met een Engelse vrouw getrouwd was, bracht gezelschap voor Reina mee. Het was een grappig meisje met kortgeknipt rood haar en een gezichtje vol sproeten. Ze sprak Hollands met een Engels accent en was geen sikkepit verlegen. Ze kwam direct op Reina toe en zei: „Iek Ollaands spreken. Jij ziet eel gek uit. Jij toch geen jongen zijn? Iek Peggy heet en jij?”

Reina lachte dat ze schaterde en vertelde, dat ze Reina heette. Iedereen keek om, maar vader gaf de meisjes ieder een sinaasappel en schoof hen samen de deur uit. Hij vond, dat ze maar eens een kijkje op het schip moesten gaan nemen, dan konden ze net zo hard leven maken als ze maar wilden.

Toen ze buiten de deur stonden, zei het kind in haar grappige taaltje: „Net goed, hoor, ik ben niet graag bij grote mensen. Kom mee, dan gaan we fijn wandelen.”

„Wat een groot schip, hè?” zei Reina.

„De Engelse schepen zijn nog veel, veel groter,” pochte Peggy. Ach ja, dat was nog maar het begin van haar opschepperij. Alles was in Engeland veel mooier en groter en Reina begon ook te snoeven. Die zei, dat Michiel de Ruyter lekker de Theems opgevaren was, maar Peggy wist helemaal niet wie die Michiel de Ruyter was geweest.

Al wandelend moesten ze telkens op zij gaan voor de schrobbede matrozen en één van hen grapte: „Pas maar op, dat jullie niet overboord vallen, hoor, dan moeten we jullie er maar weer uithalen.”

Peggy zei, dat het helemaal niet erg was, dat ze in zee zou vallen, want dat ze heel goed zwemmen kon.

„Dat kan ik ook,” pochte Reina.

„Maar ik durf al te springen,” zei Peggy.

„En ik kan al springen en duiken en bijna een mens redden.”

„Dat kun je gemakkelijk zeggen,” plaagde Peggy. „Dat zou ik eerst moeten zien.”

„Vader heeft gezegd, dat er een zwembad aan boord is. Ga je mee daarin zwemmen?”

Peggy krabbelde wat terug en zei, dat ze het veel te koud vond om te zwemmen, maar Reina klampte de eerste de beste matroos aan en vroeg of hij wist, waar het zwembad was.

„Jullie mogen niet zonder toezicht zwemmen,” zei de man. „Julie zijn toch veel te kleine kruimels.”

„We kunnen heel goed zwemmen,” verklaarde Reina.

„Ik wil jullie het zwembad wel wijzen, als je me belooft, dat je in het pierebad blijft. Ga je zwempak maar halen.”

Peggy, die al een paar dagen aan boord was, wist heel vlug haar badtas te vinden, maar de koffers in de hut van Reina's ouders waren nog niet uitgepakt.

Zij ging naar de salon en vroeg haar moeder, of die haar zwempak wilde uitpakken. Maar mevrouw Van Beusekom zei, dat het te koud was om te zwemmen en dat ze daarom het zwempak niet eens meegenomen had.

Teleurgesteld ging Reina naar Peggy, maar die trok een lange neus in de richting van de salon en zei: „Ik weet wel raad, hoor. Ik ga eerst zwemmen en als ik gesprongen heb, krijg jij mijn zwempak aan en dan mag jij je kunsten vertonen.”

„Maar we mogen niet in het diepe.”

„Van de grote mensen mag je nooit wat,” zei Peggy. „Die matroos zal heus niet de wacht blijven houden.”

Reina vond, dat haar nieuwe vriendinnetje erg veel durfde.

„Ga jij er maar eerst in,” zei ze. „Ik zal wel zien wat ik doe.”

In een wip was Peggy uitgekleeed. Ze ging het water in en kroop heel ongehoorzaam onder het touw door zwom in het water.

„Nu springen,” commandeerde Reina.

Ja, toen kwam de waarheid aan het licht. Peggy liep naar de springplank, weifelde en weifelde en liet zich eindelijk van de plank glijden, maar proestend en snuivend en zonder badmuts kwam ze weer boven. Ze had plotseling zo'n watervrees gekregen,

dat ze niet eens meer naar haar badmuts durfde zoeken.
Reina riep: „Kom er maar vlug uit. Ik heb je kunstenmakerij al gezien. Ik zal je muts wel halen.”
Peggy glipte in de kleren, die Reina voor haar vastgehouden had en reikte het natte badpak aan haar vriendinnetje over.
Reina trok zich terug in een cabine, trok haar kleren uit en wurmde zich in het natte badpak. Toen ging ze regelrecht in het diepe en dook de muts op. Ze trok die al water trappend over haar oren en begon toen haar kunsten te vertonen. Ze sprong en dook en liet zien, hoe lang ze onder water kon blijven.
En toen hoorde ze ineens de boze stem van de matroos, die hun toestemming gegeven had om in het pierebad te gaan.
„Zo, zo, is dat je woord houden? Kom onmiddellijk uit het water. Kijk me dat kind eens nat zijn. Morgen is ze verkouden.”
Reina was vlug als een aapje uit het water geklauterd en vluchtte met een beteuterd gezicht haar cabine in. Vijf minuten later kwam ze naar buiten in haar broek en matrozenjekker.
„Ik kan heus goed zwemmen.”
„Ja, meisje, ik vraag niet wat je kunt, maar je moet gehoorzamen. Je bent een dochttertje van machinist Van Beusekom, hè? Gaan jullie maar eens mee.”
De man kende geen pardon. Hij nam de meisjes mee naar de salon en ze kregen allebei een geducht standje. Reina moest voor straf na tafel naar bed. En Peggy? Peggy begon tijdens het diner al te hoesten en te proesten en werd onder de wol gestopt met een glas hete citroen.
„Ik dacht, dat ik je vertrouwen kon, Reina,” zei mams streng.
„Op die manier zou je je vaders vacantiedagen in de war sturen.”
„Ja, maar Peggy zei, dat ik niet zo goed kon zwemmen als zij.”
„Dus om wat snoeverij moet je je zo dwaas aanstellen? Nu heb je kans, dat Peggy met de kerstdagen in bed ligt.”
Reina verdween naar haar hut. Ze vroeg zich af waar Peggy zou liggen. In de verte hoorde ze haar kuchen.
Verdrietig kroop Reina in bed. Dat was geen prettig begin aan boord van „De Adelaar”.

Hoofdstuk 8

KERSTFEEST AAN BOORD

„Hallo, Reinoud, word eens wakker.”

Reina, die juist droomde, dat ze voor straf in zee moest zwemmen, werd zuchtend en bevend wakker.

„Haaïen . . . als er haaïen zijn . . .”

Machinist Van Beusekom reikte zijn dochttertje het glas sinaas-appelsap, dat hij voor haar meegebracht had en plaagde: „Dat komt van je ondeugende streken, kleine domoor. Mams vertelde me, dat er voor jou niets anders bestaat dan zwemmen en gymnastiek.”

Reina ging gezellig rechtop zitten in haar smalle kooi. Ze zoog aan een rietje en keek ondeugend over het randje van haar glas naar haar vader.

„Dat is uw eigen schuld, paps. U heeft altijd gezegd, dat ik eigenlijk een jongen had moeten zijn.”

Vader fronste de wenkbrauwen en schudde zijn hoofd.

„Zul je die onzin nooit weer uitkramen, Reina? Ik wil, dat je een flink mens wordt in de maatschappij en dan mag er wel wat sport bij komen, maar in de eerste plaats recht door zee, hoor. Daar houdt een zeeman van.”

Reina dacht aan het diploma voor het redden van drenkelingen dat ze wilde halen en zei: „Maar toch zult u blij zijn met de verrassing, die ik voor u heb, als u thuiskomt.”

„We zullen zien, maar dat duurt nog een poosje, kindje. Ik vertrek na nieuwjaar naar Indonesië per vliegtuig en het gaat niet direct huistoe.”

„Hebben jullie geheimpjes voor me?” zei mams, haar hoofd om het hoekje stekend.

„Helemaal niet, vrouw. Ik vertrek naar 't dek en Reina komt haar kooi uit. De strafslaap is geëindigd.”

„Die strafslaap heeft de ondeugende zwemvogel geen kwaad gedaan,” zei mams. „Dat is met Peggy een ander geval. Zij heeft een flinke verhoging.”

„Mag ik straks even naar haar toe, mams?”

„Nee, liefje, ze slaapt nogal veel en bij zieke mensen horen geen babbelkousjes. Als Peggy wat opknapt, mag je haar weer gezelschap houden.”

Reina waste zich en borstelde d'r haren. Haar mooie nieuwe jurk hing al klaar. Mams hielp haar met de ritssluiting en strikte een blauw satijnen strik om haar haren, die dezelfde kleur had als het blauw van de kraag.

„Moet ik die mooie jurk vandaag al aanhebben, mams?”

„Het is vanavond ook al een beetje feest. Ga nu vader maar opzoeken.”

„Mag ik de doos chocolade aan Peggy geven, die tante Trijntje voor de reis meegegeven heeft?”

„Het is heel lief van je, dat je die wilt missen,” vond moeder.

„Klop maar op de deur van Peggy's hut. Er zal wel iemand zijn om de doos aan te nemen.”

Op haar tenen sloop Reina over de gang. De stewardess, die bij het bed van de kleine patiënt zat, knikte haar vriendelijk toe. Fluisterend zei ze: „Het is erg lief van je om dat lekkers te brengen. We zullen het voor haar bewaren. Kijk, ze slaapt.”

Ja, Peggy sliep, maar ze was erg onrustig. Het hoofd woelde heen en weer op het kussen en haar ademhaling ging hijgend.

„Als ze wat beter is, kom ik bij haar zitten,” beloofde Reina.

Ze voelde zich schuldig. Het was ook háár schuld, dat Peggy in 't water was gegaan.

Toen ze in de eetzaal kwam, was ze alle narigheid vergeten. O, wat was het hier prachtig versierd. Er stond een grote kerstboom

en de wanden waren met dennegroen versierd. Aan tafel heerste een opgewekte stemming, en 's avonds zong mams enige liederen bij de piano.

Op verzoek van de kapitein zong ze ook: „Stille nacht, heilige nacht.”

Iedereen neuriede het mee. Sommigen in 't Hollands.... een ander in 't Engels. Mams zong het in het Hongaars.

„Het kerstlied, dat iedereen kent,” zei de kapitein.

Reina zoog aan haar appelsap en peinsde nog wat na over het kerstlied.

Wat betekenden die woorden toch? Davids Zoon.... Werd geboren in Bethlehems stal....

Davids Zoon was de Goede Herder van het plaatje. Hij was ook de Here, die wonderen deed.

Toen mams haar naar bed bracht, wilde ze er nog even over nadenken, maar haar ogen waren zwaar van de slaap.

„Dat komt van de zeelucht,” zei mams en ze stopte haar lekker warm in.

Na het eten werd er gebabbeld en gezongen. Peggy's ouders kwamen ook nog even kijken bij de passagiers. Ze waren niet aan tafel geweest en dat had de overige gasten wat ongerust gemaakt. Ze zagen er wat moe uit. Ze vertelden, dat Peggy erg onrustig was geweest. Ze hadden op 't punt gestaan de dokter te waarschuwen, maar ze was nu wat rustiger geworden.

„Jammer, dat de scheepsarts met verlof is. Morgenavond komt hij pas terug.”

„Zoudt u geen andere dokter laten komen?” vroeg de kapitein.

„Een kind heeft nogal gauw koorts,” zei Peggy's moeder. „Bovendien weten we, dat ze kou heeft gevat. We zullen het maar even aanzien.”

Toen de scheepsarts 's avonds aankwam, werd hij naar de conversatiezaal gebracht, waar hij hoorde van de kleine zieke, die zo hangerig bleef. Onmiddellijk begaf hij zich naar Peggy's hut.

Na een vluchtig onderzoek werd het gehele alarmapparaat van het schip in werking gesteld.

Er werd een ambulance ontboden en Peggy moest direct weggebracht worden naar een ziekenhuis. Haar ouders moesten geïsoleerd blijven en de rest van de passagiers werd verzocht zo spoedig mogelijk te vertrekken.

Peggy had geen kou gevat. Ze leed aan een ziekte, die heel erg besmettelijk was.

Reina en haar ouders vertrokken 's avonds laat nog naar een hotel. Daar bleven ze tot de volgende dag, maar toen gingen ze met de boot naar huis terug. Vader bleef achter.

Hij omhelsde zijn tweetal hartelijk en Reina huilde tranen met tuiten. Mams zei, dat het vreselijk jammer was van de kerstvacantie, die nu in 't water gevallen was, maar vader vond, dat ze dankbaar moesten zijn voor de twee fijne dagen. Een zeeman was nu eenmaal nooit zeker van zijn verlof.

Gelukkig werd Reina dit keer niet zeeziek en omdat de reis overdag gemaakt werd, kon zij genieten van de vergezichten op de Engelse kust en later op het Hollandse strand.

Het zou allemaal niet zo naar zijn geweest, als Reina maar niet zoveel aan Peggy had moeten denken.

Zou Peggy sterven? 's Avonds in het hotel, toen mams dacht, dat ze sliep, had ze haar tegen vader horen zeggen, dat Peggy wel blind kon worden of lam. Gelukkig maar, dat ze niet bij Peggy was geweest, toen ze ziek was. Nu was ze ook niet besmet.

„Kan Peggy wel helemaal beter worden, mams?” vroeg Reina, toen ze samen over het dek wandelden.

„Wel natuurlijk, domoortje,” zei moeder. „De dokters zijn tegenwoordig zo knap. Peggy's moeder heeft me beloofd te schrijven en je zult zien, dat ze weer helemaal de oude wordt. Denk er nu maar niet meer aan.”

Maar Reina kon het kleine meisje met haar grappige tongval niet vergeten. Ze dacht heel dikwijls aan haar.

Hoofdstuk 9

HELP!

't Was oudejaarsdag. Moeder Trijnie had een schaal vol goudgele oliebollen op tafel gezet en in de keuken stond nog een emmer vol klaar. Ze had ze bestrooid met dikke witte poedersuiker.

Kleine Truusje wees ernaar en stamelde: „Seeuw!” en dan wees ze naar buiten.

Ja, het sneeuwde werkelijk. Na de kerstdagen had de koude plotseling haar intrede gedaan. Het was zo hard gaan vriezen, dat de bloemen op de ruiten hadden gestaan.

„Zijn er nog een paar oliebollen over? Hier is een kleine lady. Ze komt uit een vreemd land en ze praat al een beetje buitenlands.” Lachend duwde de kruidenier Reina de huiskamer binnen. Ze werd door de kinderen met gejuich ontvangen. Tante Trijnie nam haar tintelend gezichtje tussen haar warme vingers en trok haar de warme muts van de krullen.

„Zo, wereldreizigster, ben je weer terug? Trieneke heeft me al verteld, dat de reis afgebroken moest worden. Heb je prettige dagen gehad?”

Reina knikte en wilde gaan vertellen, maar Trieneke vond, dat Reina eerst een paar oliebollen moest eten.

„Ik kan wel eten en praten tegelijk,” lachte Reina en ze zette haar tanden in een bol, die extra dik gesuikerd was.

„Bij't begin beginnen,” vond Goof. „Eerst de reis naar Engeland.” Reina kreeg een kleur en stotterde: „Ik ben een beetje zeeziek geweest.”

„Ik zou niet zeeziek worden,” pochte Goof met zijn mond vol.
„Daar kun je niets van zeggen, zolang je niet op zee bent geweest,” zei tante Trijnie. „En stop nu maar eens met oliebolletjes eten. Vanavond ben je nog ziek.”

Toen vertelde Reina van de boot en van Peggy, die zo ziek was geworden.

„Dat was erg jammer,” vond tante Trijnie.

„Maar we hadden al heerlijk Kerstfeest gevierd,” zei Reina haastig.

„Had je wèrkelijk Kerstfeest gevierd?” vroeg tante Trijnie.

„O ja, er was een kerstboom en de wanden van de eetzaal waren met dennegroen versierd.

Tante Trijnie zei niets, maar schudde zo vreemd het hoofd. Net of ze helemaal niet blij was.

Goof, die in de winkel geweest was, kwam met een heerlijk nieuwtje terug: „Reina heeft de slee bij zich.”

Reina knikte en zei: „Die heb ik expres voor jullie meegebracht. Als het ophoudt met sneeuwen, zullen Trieneke en ik jullie trekken.”

„Of wij trekken jullie,” zei Goof, die zich met zijn elf jaar al een hele Piet vond.

„We hoeven toch niet te wachten tot het ophoudt met sneeuwen,” vond Bart. „Het is juist nu buiten nog veel leuker.”

In een wip hadden ze allemaal hun jassen en mantels aan. Tante Trijnie riep hen na, dat ze voorzichtig moesten zijn, want dat de straten erg glad waren.

Reina was de laatste, die in de kamer bij tante Trijnie bleef.

„Ik zal wel goed op ze passen,” zei ze wijs.

„Was nog even je handen, lieverd en haal een handdoek over je gezicht.”

Toen Reina over de wasbak gebogen stond, sloeg tante Trijnie een arm om haar heen en zei: „Eigenlijk hebben jullie daar in Engeland geen Kerstfeest gevierd, Reina.”

Voor het meisje iets kon zeggen, vervolgde tante Trijnie: „Ik weet wat je zeggen wilt, lieveke. Er was een kerstboom, er was

rijkdom en overvloed, maar vertel me nu eens, is er ook over de Here Jezus gesproken? Is Zijn naam één keer genoemd?"

„We hebben gezongen,” zei Reina verlegen. „Stille nacht, heilige nacht”.

„Dat is het vers, dat gezongen wordt in de hele wereld, in de huizen en op de straten. Het wordt gespeeld door draaiorgels en in café's. Ach, Reina, wie denkt er daarbij nog aan de Here Jezus, die geboren werd?"

„Reina, kom nou toch!"

De deur naar het portaal werd met een smak opengegooid en Goof keek hijgend van opwinding naar Reina.

„Ga maar spelen, kindje. We praten nog wel eens.”

Buiten had Reina zeker geen tijd om over het ernstige gesprek na te denken. Met Trieneke samen trokken ze de volgepakte slee over de gladde straten.

„Pas op die vrachtauto, kinderen,” waarschuwde een mijnheer, die maar moeilijk vooruitkwam in de sneeuw.

„Die mijnheer heeft gelijk,” zei Trieneke. „We moeten op de kade gaan sleeën.”

„Als mams dan voor het raam zit, kan ze ons zien,” zei Reina.

Door een smal straatje gingen ze naar de kade. Goof sprong van de slee en liep naar de waterkant.

„Zou 't ijs al houden?” vroeg hij. „Zal ik 't eens proberen?"

„Als je toch durft,” waarschuwde Trieneke. „Er is nog niemand op 't ijs. Ga bij die waterkant vandaan.”

Goof luisterde en ging weer op de slee zitten. Trieneke en Reina maakten aanstalten om te trekken. Trieneke keek naar haar hand.

„De slee glijdt gemakkelijk genoeg over die gladde sneeuw,” zei ze, „maar dat touw snijdt zo in mijn vel.”

„Daar weet ik raad op,” riep haar vriendinnetje. „Ik heb boven nog een fijn paardspan. Vader heeft het eens voor me meegebracht, toen ik klein was. We halen het en dan span ik jou voor de slee. Ik kan wel met mijn handen trekken, want ik heb dikke wanten aan. Ga je even mee, Trieneke?"

Voor Reina in het flatgebouw verdween, keek Trieneke nog even om.

„Denk erom, dat jullie hier blijven wachten, hoor. Niet van de stoep gaan.”

„Ja, oma,” teemde Goof en hij wuifde plagend naar zijn zus.

„Kom nou, Trieneke. De lift moet juist naar boven.”

De lift suisde naar boven en mams trok de meisjes de kamer binnen.

„Dat vind ik leuk, dat Trieneke nu eens bij ons komt. Wat zeg je? Kom je alleen een paardespan halen? Maar drink dan tenminste wat warme chocolademelk. Ik heb ze juist klaar.”

De meisjes slurpten zo vlug als ze konden de hete drank op en kregen nog wat anijsbrokken mee om met de anderen te delen. Mevrouw Van Beusekom zocht ondertussen het paardespan op. Met een vaartje ging het weer naar beneden.

„O Reina, ze zijn weg,” riep Trieneke stampvoetend van boosheid. „Ze zijn toch gaan sleeën.”

„De kleintjes staan op de stoep. Goof is er alleen met de slee van door.”

Goof was met zijn buik op de slee gaan liggen. Hij zette zich af tegen de muur van de huizen en zeilde de kade op. Toen draaide hij de slee een slag en zette zich af tegen een meerpaal. Maar wat gebeurde er daarna? Helde de kade af naar de vaart? Stuurde Goof verkeerd? Met een vaart schoot de slee schuin in de richting van het water en plonsde van de kade af.

„Help, help!” gilte Goof.

Reina, die het ongeluk had zien aankomen, maar het niet meer had kunnen voorkomen, holde in de richting van de vaart. Het ijs had niet gehouden. Goof was er met slee en al door gegaan.

Zonder zich te bedenken gooide ze haar jekker uit en liet zich van de kademuur zakken. Het ijs kraakte onder haar voeten. Even dacht ze nog, dat het haar zou houden, maar toen het haar volle gewicht te dragen kreeg, brokkelde het aan alle kanten af. Ze zakte erdoor.

Ze voelde de koude van het water en begon als een wanhopige

water te trappen om boven te blijven. Ze voelde ook, hoe de kleren haar bewegingen bemoeilijkten.

Waar was Goof? Daar, op een meter afstand, kwam hij boven. Maar hij kon niet zwemmen. Hij gilde om hulp en keek met ogen, groot van doodsangst, naar Reina.

In een paar slagen was Reina bij hem. Hij wilde zich vastgrijpen aan haar, maar ze riep: „Niet doen, Goof. Laat me los.”

Toen haar waarschuwing niet hielp, legde ze haar hand op zijn mond. Van benauwdheid liet hij zijn handen los en toen legde

zij haar handen om zijn hoofd, zoals ze het op de laatste zwemles geleerd had.

Toch zou het niet goed afgelopen zijn, als een chauffeur van een vrachtauto niet geholpen had. Hij zag de mensen-oploop, die zich onmiddellijk verzameld had en stapte uit zijn auto. Hij hoorde het geroep van Trieneke en de anderen. Hij nam een touw met een ijzeren haak uit de auto mee, liep naar de kade en had het geluk de haak in Reina's trainingsbroek te haken, zonder haar te bezeren.

Zo werden de twee naar de kant getrokken, druipend en wel. De man maakte korte metten.

„Van wie ben je er een?” vroeg hij. „Uit „De Gulden Eenhoorn”?
Dan zal ik je daarheen brengen.”

„Dat meisje is uit die flat,” riep een van de omstanders.

De chauffeur luisterde maar half.

„Ik houd er geen besteldienst van drenkelingen op na, hoor. Ik
lever ze allebei af in „De Gulden Eenhoorn”.”

Wat een schrik kreeg moeder Trijnie en wat een schrik kreeg
Reina's moeder, die gewaarschuwd was door de portier van het
flatgebouw en direct naar Trienekes huis ging.

Moeder Trijnie was doortastend genoeg. Ze kleepte de klapper-
tandende kinderen onmiddellijk uit en gaf ze warme melk te
drinken. Toen werden ze naar de slaapkamer gebracht en Reina
werd in Trienekes bed gestopt.

Hoofdstuk 10

OUDEJAARSAVOND

Pas toen de drinkelingen met warme kruiken in bed lagen, kwam moeder Trijnie te weten, hoe ondeugend Goof was geweest en hoe dapper Reina zich had gedragen. Toen boog ze zich over het bed en kuste het stijf ingewikkelde meisje.

„Dank je wel, lieverd, dat je zo moedig bent geweest. Zonder jouw hulp was Goof stellig verdronken.”

Toen ging ze naar Goof, maar ze kreeg geen kans hem een standje te maken. Hij snurkte al als een os en moeder Trijnie ging hoofdschuddend weg.

En Reina? Ze lag zo heerlijk in het warme bed. Beneden hoorde ze de stemmen van mams en moeder Trijnie. Mams was ook zo blij geweest. Ze had gezegd: „Wat zal vader trots zijn, dat zijn dochttertje zich zo dapper gedragen heeft. We gaan het hem direct schrijven.”

Vader. . . . mams. . . . Goof, die met oliebollen wilde gaan staan op het ijs en zakken vol van dat gesuikerde baksel op zijn slee laadde. . . . Reina was in dromenland.

Terwijl de kinderen slapen, werd er in de huiskamer druk geconfereerd.

Mams wilde een taxi laten komen om haar dochttertje mee naar huis te nemen, maar moeder Trijnie vond, dat ze het samen maar eenzaam zouden hebben in de flat en ze vond ook, dat Reina hier maar moest blijven slapen en dat mams na middernacht haar flat maar moest opzoeken. Het zou ook wel goed zijn, als Reina in de warmte bleef.

Dacht mevrouw Van Beusekom, dat er niet voldoende slaappleaats was? Moeder Trijnie lachte.

„Alle hens aan dek, jongens. We moeten de ziekenbrancard in orde maken.”

De ziekenbrancard was de grappige benaming voor een oude bedstede, die in normale tijden niet meer gebruikt werd. Als er een van de kinderen ziek was, werd er een bed ingedragen en dan hoefde moeder Trijnie geen trappen te lopen.

Mams moest lachen, toen ze een kijkje kreeg in de bedstee en de ouderwetse kwast zag, die nog boven de beddeplank bungelde. De bedstede werd omgetoverd in een gezellig slaaphokje. Er kwam een vaasje met afgebroken geraniumknoppen op de beddeplank te staan en de deuren werden wagenwijd opengezet. Toen droeg Trienekes vader Reina naar beneden. Ze spartelde wel tegen en zei, dat ze heus helemaal uitgerust was, maar ze had niets te vertellen.

„Het was onze ondeugende jongen, die je al die narigheid bezorgd heeft,” zei tante Trijnie, „en als je morgenochtend geen greintje koorts hebt, mag je weer opstaan.”

En Goof? Deze moest ook in bed blijven, maar er werd geen sikkepit gedaan om het hem gezellig te maken. Hij had heus wel straf verdiend.

Toen Reina nog maar juist geïnstalleerd was in haar koddige bed, kwam er een wildvreemde mijnheer. Hij moest precies weten hoe het ongeluk zich had toegedragen en hij schreef alles op.

Tante Trijnie schepte flink op over Reina's heldhaftigheid, maar Reina zei: „'t Was niets bijzonders, hoor mijnheer, want ik had pas geleerd hoe een drenkeling gered moest worden.”

Tante Trijnie vroeg of de meneer van de politie was, maar hij zei lachend: „Van de politie? Wel neen, ik ben van de courant. We zullen het de mensen in deze stad eens vertellen, wat een dapper mensenredstertje hier woont. We gaan er nog een plaatje bij maken ook.”

Er werden lampen neergezet en Reina werd gekiekt in haar grappige bedstee.

„Zet u er vooral bij, dat ik niet ziek ben!” grapte Reina.

„Zet u er maar bij, dat ze tot morgenavond onze gevangene is,” lachte Trienekes moeder.

Het werd een heerlijke oudejaarsavond. Eerst kwam de courant, waar ze niet over uitgepraat raakten. Reina zat gezellig rechtop in haar kussens en er stond onder: „Reina van Beusekom, enige uren na de redding, ondergebracht in het huis van de drenkeling.”

En dan kwam het stuk. Alles wat moeder Trijnie verteld had, stond er haarfijn in en de verslaggever had zijn verslag besloten met de woorden: „Naar we vernemen is de machinist Van Beusekom juist naar Indonesië vertrokken. Wat zal deze zeeofficier trots zijn op zijn dappere dochter, wanneer hem het bericht van de redding bereikt.”

„We sturen hem de courant toe,” zei mams, maar Reina vroeg of ze dat niet wilde doen, omdat ze het wilde bewaren als een verrassing.

„Maar we schrijven wel, dat je in het water gesprongen bent, hoor,” zei mams. „Dat nieuws kan ik echt niet voor vader verzwijgen.”

Toen begon het oudejaarsfeest. Tante Trijnie ging eerst met de kinderen naar de kerk. Mams bleef bij Reina en zorgde met Goofs vader voor de tafel, die gedekt klaarstond, toen de kerk-gangers thuiskwamen.

Er werd chocolademelk gedronken en mams had voor een grote taart gezorgd.

Om tien uur gingen de kleintjes naar bed. Trieneke mocht voor dit keer opblijven. Ze had haar schoenen uitgetrokken en was heerlijk bij Reina in de bedstee gekropen. Zo zaten ze saampjes en luisterden naar de radio en naar moeder Trijnie, die al maar vertelde van vroeger.

Op oudejaarsavond was het de gewoonte geweest wafels te bakken. Het wafelijzer hing altijd aan de muur en op die dag was alles druk in de weer, want op nieuwjaarsdag kwamen alle vrienden en bekenden feliciteren.

Op een keer toen tante Trijnie twaalf jaar was en ook al mocht helpen in het beslag te roeren, was er een oud buurvrouwtje binnengestapt. Ze heette Olle Grietje en ze had aan tante Trijnie gevraagd: „Wel, Trientje, moet je nie heure, wat de beste vannacht te prate hebbe?”

„Trientje, dat was mijn moeder,” zei Trieneke trots.

„Ik zei, dat ik nog nooit gehoord had, dat dieren praten konden,” vervolgde tante Trijnie het verhaal. „Olle Grietje schudde waarschuwend met de vinger: „Dat ge zo'n ongelovig Thomaske zijt. Ik zeg oe, dat de diere precies om twaalf oldejaarsnacht kenne prate.”

Toen ze vertrokken was, ging ik naar mijn broer Arie, die vader hielp. Ik vertelde hem wat Olle Grietje verteld had en Arie zei: „Nou, Trien, dan gaan we vannacht naar de stal van Bles en dan gaan we horen, wat hij tegen onze Liesbet te vertellen heeft.”

„Liesbet was de roodbonte koe, die ze op de boerderij hadden, hè, moeder?”

Tante Trijnie knikte en zei: „Maar voor ik verder vertel, zal ik eerst nog eens rondgaan met de chocolademelk.”

„Hè neen, tante Trijnie, eerst vertellen,” riep Reina.

Trienekes moeder ging weer zitten en vervolgde: „We mochten op die oudejaarsavond een uurtje langer opblijven, maar toen we om tien uur de ladder opgingen naar onze kamertjes, die afgeschoten waren van de hooizolder, gingen we niet naar bed.

Met het oog op brandgevaar mochten we nooit licht meenemen, maar onze moeder lichtte ons bij tot we boven waren aangeland.”

„Ja,” zei de kruidenier lachend, „de kinderen hadden toen nog niet net als nu prinsheerlijk een mooi verlicht kamertje.”

„O vader, laat moeder nu vertellen,” zei Anneke, die een kleur had van opwinding.

„Nu dan, Arie en ik daalden op onze kousevoeten de trap weer af en verstopten ons in de stal. Ach, wat kostte het ons een moeite om wakker te blijven.

Binnen in de kamer wachtten vader en moeder en nog meer familieleden het middernachtelijk uur af. Telkens dommelde er een van ons in, maar de ander porde hem dan wel weer wakker. En we waren, geloof ik, allebei ingeslapen, toen het rumoer in de kamer ons wakker maakte. De oude Friese klok, dezelfde die daar hangt, had zijn twaalf slagen laten horen en de mensen in de kamer begonnen elkaar nieuwjaar te wensen.

Buiten werd vuurwerk afgestoken. Arie trok me mee vlak bij de kop van Liesbet, de koe, en fluisterde: „Liesbet, kun je praten?” En Liesbet stootte ineens vlak bij mijn oor een langgerekt „boe-oe” uit. Op hetzelfde ogenblik begon Bles te hinniken. De dieren waren natuurlijk onrustig geworden door de vreemde geluiden.

En wat gebeurde er? Ik had zo in spanning gezeten en ik schrok zo vreselijk van het naargeestig geloei, dat ik het op een gillen zette. Je begrijpt wat een schrik vader en moeder kregen. Ze kwamen de deel op en vonden ons daar.”

„Kreeg u straf, moeder?”

„Ik denk, dat ze meelij hadden met ons, want we werden naar de woonkamer gehaald en mochten wafels eten. Maar we werden wel braaf uitgelachen.”

„Maar waarom geloofde Olle Grietje het dan wel?” vroeg Trieneke. „Had zij het wel gehoord?”

„Olle Grietje was een oud bijgelovig vrouwtje. Ze kende God niet en daarom begon ze in alle mogelijke tovenarijen te geloven. Net als de heidenen.”

Kleine Bart was naar moeder toe gekomen en zei: „Toen u ondeugend was geweest, mocht u wel in de kamer komen en onze Goof moet boven blijven.”

Vader schoot hartelijk in de lach.

„Hoor me zo'n kleine advocaat eens aan. Er is toch nog wel verschil, jongen. Goof heeft het leven van een ander in gevaar gebracht. Maar goed, Goof mag even naar beneden komen, maar dan gaan jullie allemaal naar bed, want Reina kan haar ogen niet open houden.”

Goof kwam beneden en haalde gauw zijn shade in met een flinke portie oliebollen. Daarna zongen ze met elkaar nog een gezangvers: Rust mijn ziel, uw God is Koning. . . .

Toen las vader nog een hoofdstuk uit de bijbel en hij bad. Hij dankte God, dat Hij vandaag Goof gered had en Reina bewaard. Reina luisterde slaperig en dacht: „Maar ik heb Goof toch gered. In de courant stond er niets bij van God. Morgen zal ik het allemaal eens aan Trieneke vragen.”

Morgen. . . . Ach, ze was zo vreemd slaperig. Het klopte zo raar in haar hoofd. Morgen. . . . En toen sliep Reina.

Ze hoorde niet, dat de andere kinderen naar boven werden gebracht. Ze hoorde niet, dat het twaalf uur sloeg en dat er nieuwjaar gewenst werd. Ze hoorde niet, dat mams haar kuste en zei: „Ze slaapt zo vast, mijn lieve, kleine, dappere meid.” En ze merkte niet, dat tante Trijnie zich nog eens over haar heenboog en haar pols voelde, die zo vlug ging. . . . zo vlug!

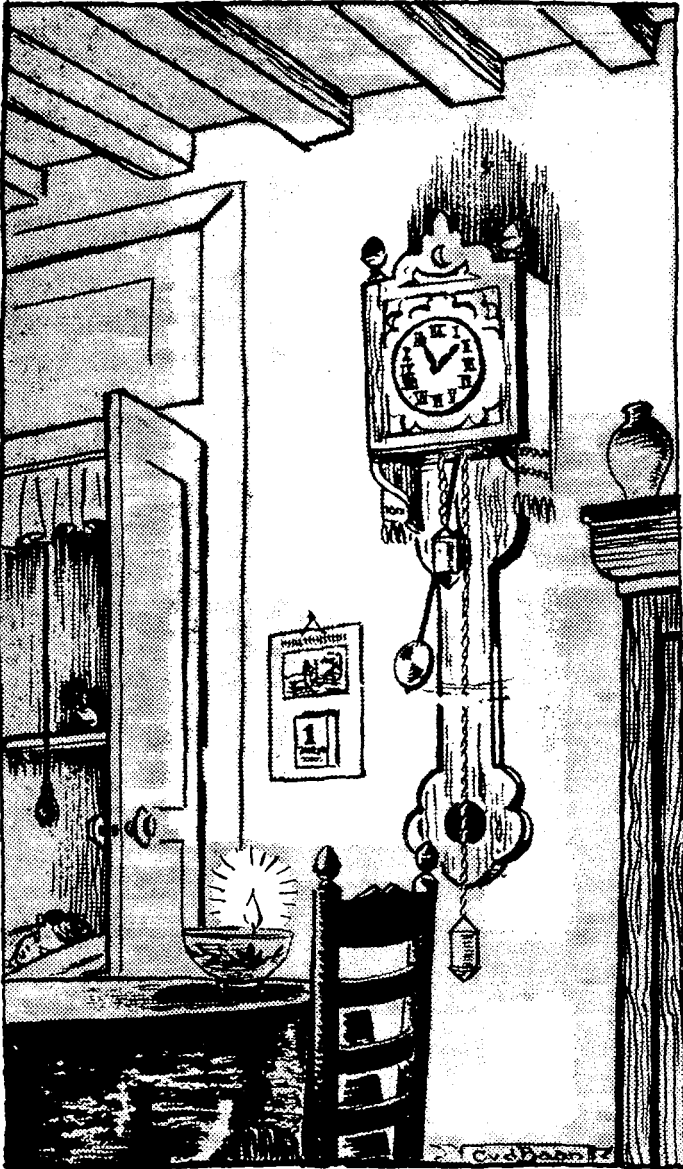
„’t Kind schijnt toch wat kou gevat te hebben,” dacht moeder Trijnie. „Het is maar goed, dat we haar in de warmte gehouden hebben. Ik zal een klein lichtje op tafel zetten en ik laat de deuren naar boven open. Als ze me dan soms nodig heeft, hoor ik haar wel.”

Zo dreef het kleine flikkerende pitje op het water en verlichtte de kamer met het oude kabinet, dat zo droevig kraakte en de oude klok, die zo zuchtend knarste voor hij sloeg.

Eén uur – halftwee – twee uur. . . .

’t Leek wel of ze vroegen: „Wat gaat er allemaal gebeuren in het nieuwe jaar? Er komen weer uren en dagen en maanden en jaren. . . .

Wat gaat er gebeuren in die lange, lange tijd?”

Hoofdstuk 11

REINA WORDT ZIEK

Reina loopt op een lange, lange weg. Er stroomt een rivier langs die weg en die is bedekt met ijsschollen. Het is dus midden in de winter en toch is het warm buiten, zo vreselijk warm. De zon staat te branden aan de hemel.

Kijk, daar komt een kudde schapen aan. Leuke witte schapen met klingelende belletjes. Ze moet er even om lachen. Maar dan ziet ze Goof op de ijsschollen lopen. Ze wil er naar toe om hem er af te halen, maar de schaapjes roepen: „Niet doen, Reina, het is zo gevaarlijk.”

„Kunnen jullie praten?” vraagt Reina en ze moet erom schateren van het lachen.

Maar dan zakt Goof tussen de ijsschollen. Ze wil naar hem toe en al de schapen staan ervoor. En het is zo heet.

„Help — help!” gilt ze. „Help — help. . . .!”

„Stil maar, kindje. Stil maar. Drink eens.”

„W. . . . waar ben ik?”

„Waar zou je anders zijn dan in de bedstede bij tante Trijnie?”

Reina grijpt met gretige handen naar de beker sinaasappelsap, die haar voorgehouden wordt.

Als ze gedronken heeft, dekt tante Trijnie haar weer onder en duwt de bedsteedeuren dicht.

„Is het al morgen?” mompelt Reina.

Ze luistert niet eens naar het antwoord. Tante Trijnie dempt het licht en trekt de grote krakende leunstoel bij de tafel.

Neen, morgen is het nog niet, nog lang niet. Het is pas drie uur,

maar tante Trijnie is wakker geworden door het vreemde lachen en het hulpgeschrei van haar kleine logée.

Reina is ziek, hard ziek. Dat heeft tante Trijnie wel begrepen. Haar handen zijn zo warm en haar ogen staan zo vreemd. Het kan niet anders, of Reina moet kou gevat hebben bij het redden van Goof.

Tante Trijnie zit in de grote stoel en wacht. Het gedempte licht laat al de vertrouwde dingen maar even zien. De oude klok, die hoor je wel. Die knarst en zucht en telt door. Halfvier – vier uur. . . .

In de bedstee blijft het onrustig. Reina huilt en lacht en wil het bed uit.

Maar tante Trijnie waakt en sust en wacht op de morgen.

Dokter Lodewijks gaat niet over één nacht ijs. Hij denkt niet zo maar, dat Reina wel een kou gevat zal hebben, omdat ze in het water gelegen heeft.

Hij ondervraagt mams, die 's morgens direct gewaarschuwd is. Waar is het kind de laatste dagen geweest? In Engeland? En heerste er aan boord een besmettelijke ziekte? Is Reina met het kind in aanraking geweest?

„Ze heeft met haar gespeeld,” zegt mams.

„Ik heb haar zwempak aangehad,” bekent Reina, die juist een helder ogenblik heeft. „Haar zwempak en ze kon niet duiken en toen verdrong Goof en kwamen de schapen en. . . .”

Dokter Lodewijks duwt de deuren dicht en neemt mams en tante Trijnie mee naar de keuken.

„Ik ben bang, dat de kleine meid ernstig ziek is. In ieder geval moet ze naar de ziekenhuisbarak. We zullen meer voorzorgen nemen dan ze op het schip deden. Er zijn hier kinderen en er is een winkel.”

Ja, de dokter neemt alle voorzorgen, die nodig zijn en er komt een ziekenauto voor, die Reina meeneemt. Zij weet er niets van. Tante Trijnie huilt en mams ook.

„Zal ik haar vader telegraferen, dat hij terug moet komen?” vraagt mams aan de dokter. „Hij is op weg naar Indonesië.”

Dokter Lodewijks schudt ontkennend het hoofd.

„Het gaat in deze gevallen niet in de eerste plaats om het directe levensgevaar,” zegt hij. „Verontrust uw man maar niet. Het is alleen. . . . soms blijven er heel nare gevolgen over van deze ziekte, ziet u. We moeten op alles bedacht zijn.”

Mams kijkt zo verschrikt, dat dokter Lodewijks onmiddellijk zegt: „Er zijn heel veel gevallen, die goed aflopen en als het verkeerd mocht gaan, hebben we veel middelen om te helpen.”

Veel middelen! Mams gaat naar huis. Ze is zo onrustig. Ze neemt direct pen en papier en schrijft aan Peggy's moeder. Ze heeft gelukkig het adres. Ze vraagt hoe het met Peggy gaat.

Een paar dagen later schrijft Peggy's moeder terug, dat haar dochtertje alweer bijna beter is, maar dat is een dubbeltje op zijn kant geweest, heeft de dokter gezegd. Naast Peggy heeft een meisje gelegen, dat verlamd is aan een arm en een been.

Mams blijft zich zorgen maken. Ze loopt heen en weer in haar kleine flat en denkt: „Ik kan niets doen. Ik kan helemaal niets doen.”

En tante Trijnie? Denkt zij ook, dat ze niets kan doen? Zij denkt ook aan Reina. Ze kijkt naar haar kinderen en is bezorgd over hen. Maar tante Trijnie behóeft niet bezorgd te zijn. Ze sluit haar ogen en vouwt de handen zo maar in het keukentje en bidt: „Here Jezus, maakt U Reina alstublieft beter, als het kan en zorgt U alstublieft, dat mijn kinderen die vreselijke ziekte niet krijgen.”

Dan wacht ze even en vervolgt: „Maar Uw wil geschiede, Here Jezus. Uw wil geschiede.”

Haar stem breekt in een snik. Tante Trijnie heeft het zo moeilijk. Maar ook gemakkelijk, want de Here Jezus is bij haar en helpt haar om angst en onrust te dragen.

Hoofdstuk 12

IN HET ZIEKENHUIS

Het is helemaal niet naar in de ziekenhuisbarak. Er zijn slechts weinig patiënten in de barakken en zuster Nelleke mag helemaal alleen voor Reina zorgen. Die zuster Nelleke is zelf nog zo jong. Ze kon wel een grote zuster van Reina zijn en ze is zo gezellig. De eerste dagen heeft Reina niet veel aan die gezelligheid gehad. Ze had koorts en lag maar stilletjes met gesloten ogen en zuster Nelleke hield de gordijnen wat dicht en alleen mams mocht door het raam even naar haar kijken.

De zieke had overal pijn. In haar hoofd en haar armen en benen. Maar nu was die nare pijn weg en ze had een eitje gegeten en nu waren er allemaal fijne dingen.

Daar was de heel grote fruitmand, volgepakt met heerlijke dingen van mams. Er was een trommel, ja een hele trommel vol met brosse biscuits. Daar was ook een pop gebracht, een pop, die praten en slapen kon. Reina was eigenlijk een beetje te groot om met een pop te spelen, maar naast de pop lag een mooie knot rode wol en een witte. Daar mocht ze, als ze wat sterker was, kleertjes van breien.

En als de pop aangekleed was, zou hij naar de kinderzaal gaan voor de zieke kindertjes. Dat had zuster Nelleke verzonnen. Die wist toch altijd zulke grappige dingen te bedenken. Ze kon speelgoed maken van eikels en corsages van kraaltjes.

Mams kwam iedere middag op bezoek. Dan stond ze voor het glas en vertelde haar al het nieuws. Ze had haar ook het telegram laten lezen, dat van vader gekomen was. Er stond in: „Ik

ben erg trots op mijn dappere dochter en hoop haar helemaal beter te vinden, als ik thuiskom.”

Reina moest daar hartelijk om lachen. Het duurde nog wel drie maanden voor vader thuiskwam en natuurlijk zou ze dan beter zijn. Zo lang was je toch zeker nooit ziek. Ze zou in die tijd een zwemdiploma halen en het diploma voor het redden van drenkelingen. . . . O, vader zou trots op haar kunnen zijn.

Zou Reina haar verjaardag thuis vieren? De dokter dacht van wel. Nog veertien dagen had ze dan de tijd om aan te sterken. Mams zei, dat ze met zuster Nelleke maar vast haar verlanglijstje moest opmaken en tante Trijnie, die nu ook mocht komen kijken voor het raam, zei, dat ze zou zorgen, dat er een boeket was als een bloemkool en een heel baaltje met krenten en rozijnen.

Reina vertelde het allemaal aan zuster Nelleke, toen deze haar bed opmaakte en lachend zei, dat ze haar benen eens wat hoger moest optillen, wanneer het laken ingestopt moest worden.

„Dat kan ik niet,” zei Reina. „Dat been doet vanmorgen zo gek. Het is een beetje raar.”

Zuster Nellekes gezicht verstrakte zienderogen.

„Wat voel je dan in je been, Reina?”

„Ik voel er juist niets in,” zei ze. „’t Is net of het slaapt of zo. Het wil niet van zijn plaats.”

Zuster Nellekes gezicht klaarde weer op.

„Ik denk, dat je een beetje last hebt van reumatiek. Je bent ook al zo oud. Ga nu nog maar wat slapen. Het is nog erg vroeg.”

Toen zuster Nelleke de deur van de ziekenkamer achter zich gesloten had, was alle rust geweken. Ze greep naar de telefoon en belde de geneesheer op.

„Dokter,” zei ze, „ik ben bang, dat de ziekte van ons patiëntje in de barak een ongunstige wending heeft genomen. Het linkerbeen was vanmorgen niet normaal meer.”

De dokter kwam onmiddellijk. Hij maakte ook grapjes tegen Reina over dat nare reumatiekbeen. Nu, daar zou ze wel eens een maandje mooi mee kunnen zijn.

„Een maandje?” schrok Reina, „maar moet ik dan al die tijd hier blijven?”

„Natuurlijk, meiske, we moeten toch zeker proberen die stelt van jou weer aan 't bewegen te krijgen. Reumatiek hoort bij oude tantes.”

„Vind je 't zo naar bij mij, Reina?” vroeg zuster Nelleke.

„Ik had met mijn verjaardag zo graag thuis willen zijn. Maar ik vind het wel prettig hier.”

„En 't wordt nu nog veel leuker,” lachte zuster Nelleke. „We gaan nu een huif over dat slapende been zetten en we gaan alles doen om van die reumatiek af te komen.”

Toen mams die middag kwam, had ze roodbeschreide ogen. Reina schrok ervan.

„Er is toch niets met vader, mams?”

„Vader is kerngezond. Hij vaart maar altijd heen en weer tussen de Indonesische eilanden. We zullen hem eens schrijven, dat hij heel gauw terug moet komen.”

„Waarom hebt u dan gehuild, mams?”

„Omdat je met je verjaardag niet thuis bent, kruimel. Ik ben ook maar alleen.”

Ja, dat zei mams, maar zij verborg de waarheid voor haar dochtertje. De waarheid, die de dokter háár niet verbloed had, dat Reina's linkerbeen verlamd was door die verraderlijke ziekte. Hoe zou het nu verder gaan? In zeldzame gevallen genazen de verlamde lichaamsdelen wel eens plotseling, maar in de meeste gevallen moest zo'n patiëntje leren lopen in een beugel.

„Ze zou... zou het mogelijk zijn, dat ze voorgoed invalide blijft, dokter? Ze is zo'n spring-in-'t-veld.”

Dokter knikte ernstig.

„Ook dat is mogelijk, mevrouw. Als er na een jaar geen genezing is ingetreden, is de verlamming meestal ongeneeslijk.”

Ja, mams had roodbeschreide ogen en toen ze op een van de volgende dagen Reina's verlanglijstje kreeg, schreide ze weer. Reina had gezegd, dat mams het pas thuis in mocht zien en dat was maar gelukkig. Er stond op: een rood zwempak met wit af-

gezet. Een paar nieuwe schaatsen (doorlopers). Een spiegeltje en een vlaggetje op mijn fiets.

Reina had erbij geschreven, dat zuster Nelleke er heel andere dingen op had willen zetten. Boeken en een armband en haarstrikken.

„Zuster Nelleke denkt, dat ik alleen maar een ijdelruit ben, maar ze weet ook niet, hoe goed ik al kan zwemmen enzo, hè mams?” Het gevaar voor besmetting was voorbij en daarom mochten mams en al de andere vrienden en kennissen Reina zelf feliciteren. Ze was nu ook uit de barak naar een kamer in 't ziekenhuis gebracht, maar zuster Nelleke mocht ook daar bij haar blijven.

Wie er allemaal kwamen? Allereerst mams. Ze droeg een groot pak, maar er kwamen geen schaatsen uit. En een zwempak was er ook niet bij. Het leek wel, of mams alleen maar naar zuster Nelleke had geluisterd.

Reina kreeg een heleboel leesboeken en een handwerketui en alle gereedschappen om leer te bewerken.

„Maar daar heb ik niet om gevraagd, mams.”

„Ik dacht, dat je wel eens een portefeuille voor je vader kon maken, terwijl je stil lag,” vond mams.

„En een portemonnaie voor mij,” grapte zuster Nelleke.

De zieke kreeg echt een beetje zin in die karweitjes.

„Als ik dan maar met Sint Nicolaas schaatsen krijg,” zuchtte ze.

„Sint Nicolaas is nog ver,” zei mams. „Wees nu maar blij met deze cadeautjes.”

Hoofdstuk 13

ZUSTER NELLEKE LEEST VOOR

Reina beleefde nog een verrassing op haar verjaardag. Tante Trijnie mocht haar voor 't eerst bezoeken en Trieneke kwam ook mee.

Tante Trijnie kwam het eerst binnen en spreidde haar armen wijd uit, voor ze haar vriendinnetje omarmde.

„O, tante Trijnie, wat heerlijk, dat u er is. Waarom huilt u nou? Waar is Trieneke? Komt zij ook?”

„Nou, nou,” lachte tante Trijnie door haar tranen heen. „Ik huil van blijdschap, omdat God je gespaard heeft. En Trieneke komt als ik weg ben. Zuster Nelleke heeft het bezoek nog altijd op rantsoen gesteld. Hier zijn wat mooie zakdoekjes voor je en nog wat rozijntjes ook om op te peuzelen.”

Na tante Trijnie kwam Trieneke. Ze was zo stil. Net of ze verlegen was. Ze bracht een heel grote bloeiende azalea mee. Er hing een kaartje aan de plant, waarop alle namen van de kinderen van de klas stonden.

Reina moest erg lachen om die Trieneke. Ze zat zo stilletjes en bedeesd op een stoel en nipte aan het kopje thee, dat ze van zuster Nelleke gekregen had. Ze zei geen boe of ba.

Maar Reina praatte zoveel te meer. Ze vertelde van al de rare dingen, die de dokter met haar reumatiekbeen uithaalde. Ze werd geëlectriseerd en gemasseerd. O neen, pijn deed het geen sikkepit. Alleen sleepte dat been zo gek door 't bed.

Na Trieneke kwam er nog meer visite. Het was een heel oud paartje, dat binnen kwam schuifelen. Het dametje had nog zo'n

grappig hoedje uit de oude doos op, met een veertje en een lintje en een cape om, die een beetje groenig geworden was. Het oude heertje had een bolhoedje op en hij droeg een lange zwarte jas over een gestreepte broek.

„Net of ze zich verkleed hadden,” zei Reina later tegen zuster Nelleke.

Maar toen de oudjes binnen waren, had de kleine zieke niet zoveel praats. Ze wist eigenlijk niet eens goed, wie daar op bezoek kwamen. Ze had hen wel eens eerder gezien, maar waar? Toen het oude dametje begon te praten, wist ze het opeens: het waren de bewoners van het huis, waarin zij vroeger gewoond hadden. Het stemmetje van het oudje was zo hoog en het piepte een beetje als ze praatte.

„Hè, hè,” zei ze, „eerst even uitblazen, Nel.”

„Ik heet Reina. De zuster heet Nelleke.”

„Och ja en je moeder heette ook Nel en daarom maakte ik die domme vergissing. Ziezo, nu kom ik wat bij. Ja, wij komen niet meer zoveel op straat, zie je. Maar toen ik hoorde, dat Nels dochtertje nu ook mank was . . . .”

O neen, maar daar moest Reina toch om lachen.

„Och, mevrouw, ik ben niet mank,” lachte ze. „Gelukkig niet. Er zit reumatiek in mijn been. Ik moet hier blijven tot het eruit is.”

Het oudje kleurde en was bedrijvig in haar reticule aan 't zoeken.

„O, o, wat kan een oud mens toch een rare dingen zeggen. 't Zal allemaal wel terechtkomen. Je moet maar veel denken aan de plaat.”

„Aan welke plaat, mevrouw?”

„Aan de plaat, die nog van je moeder is geweest. Weet je wel? De Herder, die klopt aan de deur. Nu heeft de Here Jezus aan de deur van je hart geklopt. Nu, door deze nare ziekte.”

Reina knipte het etuitje open, dat haar bezoek voor haar meegebracht had. Het was een oud etui en het witte fluweel was vergeeld. Er lag een bloedkoralen armbandje in.

De oude dame wiste een traan weg.

„Het is niet nieuw meer, lieverd, dat armbandje. Het is van mijn dochtertje geweest. Ze is gestorven, toen ze tien jaar was.”

„Ja, ja, toen ze stierf, klopte God aan de deur van ons hart,” knikte het oude heertje.

Toen ze weg waren, leunde Reina erg moe in de kussens. De dokter nam haar pols en schudde het hoofd.

„En nu maar een heel rustige avond, hoor zuster. En laat de jongedame maar vroeg gaan slapen.”

Ja, een rustige avond moest Reina hebben, maar zo'n avond kon toch wel gezellig zijn.

Zuster Nelleke stapelde de kussens gezellig hoog op in de rug van de jarige en nam een boek om voor te lezen. Reina luisterde naar het verhaal. Het ging over een meisje en een jongen, die een roodborstje vonden in de tuin. De poes loerde op het diertje en de kinderen lachten de poes uit, omdat ze dachten, dat het vogeltje weg zou vliegen.

En toen merkten ze, dat het diertje niet weg kon. Het piepte zo klagend. Zij joegen de poes weg en toen zagen ze, dat het roodborstje zijn vlerkje bezeerd had. Het was vleugellam.

De kinderen namen het mee naar binnen en verpleegden het. Ze vroegen aan de Here Jezus, of Hij het beter wilde maken en

het wèrd beter. Langzaamaan begon het te fladderen en toen kon het weer vliegen.

„Ik ben net als dat roodborstje,” zei Reina. „Ik ben ook vleugellam.”

„Laten we dan hopen, dat je ook weer gaat fladderen en vliegen,” zei zuster Nelleke. „En nu ga ik je klaarmaken voor de nacht.”

Toen de kamer donker gemaakt was, lag Reina stil en tevreden in haar bed. Ze had een heerlijke verjaardag gehad en ze had nu zoveel om over te denken. Ze dacht ook nog eens aan het verhaaltje. De Here Jezus was de Herder van de plaat. De kinderen uit het verhaal hadden Hem gevraagd, of Hij het vogeltje beter wilde maken. Dat was net als in een sprookje. Een fee, die iets aanraakte en dan werd alles weer goed.

Toen zuster Nelleke nog eens kwam kijken, of Reina al sliep, vroeg de kleine patiënt slaperig: „Weet de Here Jezus alles van vogels af?”

De zuster boog zich over de zieke heen.

„Er staat in de bijbel, dat Hij het weet, als er één vogeltje op de aarde neervalt.”

„Is het een sprookje?” vroeg Reina weer.

„Dat is geen sprookje, lieveling. De Here Jezus zorgt voor alles wat op aarde leeft.”

Reina was weer klaar wakker geworden. Het was allemaal zo wonderlijk. Zou dat van het vogeltje ook in de bijbel staan, die tante Trijnie had? Wanneer ze beter was, zou ze het haar wel eens vragen.

Als ze beter was . . .

Hoofdstuk 14

REINA MAG NAAR HUIS

Reina lag nog wel twee maanden in het ziekenhuis, maar haar been werd niet beter. Toen begon ze erg te verlangen naar huis en de dokters zeiden, dat ze thuis ook wel kon aansterken.

Mams vertelde haar, dat ze een rustbank had gekocht, die voor het raam geschoven stond. Er lagen leuke gebloemde kussens op en hij was zo groot, dat je er 's nachts wel op kon blijven slapen.

Zo ging Reina dan naar huis. Zuster Nelleke mocht meegaan om haar weg te brengen. De zieke lag op een draagbaar, die in de ziekenauto geschoven werd en zo kon ze ook gemakkelijk naar boven komen. De baar werd eenvoudig in de lift gezet.

Toen ze de kamer binnenkwam, leek het wel, of ze een tuin binnengedragen werd. Er stonden zoveel voorjaarsbloemen. Seringen en narcissen, tulpen en hyacinten.

Er was ook een bloemenmandje van vader.

„Voor mijn kleine dappere meisje,” stond er op het kaartje.

Was ze zo dapper?

Het was niet zo moeilijk je te laten koesteren en verwennen, vooral niet wanneer het zo guur en zo koud was daar buiten.

Maar nu werd het zomer en de zon scheen. En nu moest dat nare been maar niet langer die kunsten vertonen.

Reina greep de hand van zuster Nelleke.

„Zou ik nu gauw kunnen lopen?” vroeg ze. „Ik moet weer gaan zwemmen, anders verleer ik het nog.”

De zuster boog zich over haar heen en zeide: „Denk maar eens

aan het roodborstje. Het kon ook niet meer vliegen. Je weet wel wat de kinderen toen voor hem deden.”

Ja, dat wist Reina wel. Ze keek naar de plaat van de Goede Herder, die in de kamer hing. Wat zou ze toch moeten doen om Hem te bereiken? Een plaat kon toch niet horen. Zou ze tante Trijnie eens naar al deze dingen vragen?

De volgende morgen dacht Reina niet meer aan het roodborstje en ook niet meer aan de plaat. Vader zou naar huis komen. Mams en zij hadden ieder een brief gekregen. Nog twee weekjes en dan zou hij thuis zijn.

Mams was al weg om boodschappen te doen. Ze was geraniums gaan bestellen voor de bakken, die op het balkon stonden. Als vader thuiskwam, moest alles keurig in orde zijn.

Mams had gezegd, dat het voor Reina ook wel leuk zou zijn, als de bakken gevuld werden, maar Reina had gezegd, dat ze hoopte, dat die nare reumatiek verdween, voordat vader thuiskwam. Haar zwemdiploma zou ze hem vast en zeker niet kunnen laten zien.

„Maar het krantenverslag hebben we bewaard,” had mams gezegd. „Vader weet nog niet hoe ze over je opgescheept hebben.”

En nu zat Reina alleen in haar ruststoel. Ze keek uit op de vaart. De deuren stonden open en het zonnescherm was neergelaten. Hè, wat zou het nu heerlijk zijn in het water.

Maar ze kon niet zwemmen. Ze kon niet eens lopen.

Wat zou er gebeuren, als ze eens probeerde op dat been te staan?

Ze sloeg de plaid weg en liet haar goede been op de grond zakken. Haar andere been trok ze mee naar de rand. Hu, wat was dat gek. Precies of haar been iets was, dat niet bij haar hoorde. Nu zou ze eerst op haar goede been gaan staan en dan proberen een stap te doen.

Duizelig bleef ze even staan. Ze hield zich vast aan de stoel en sleepte het linkerbeen vooruit. Maar toen ze erop wilde steunen, viel ze languit op de grond. Gelukkig deed ze zich geen pijn.

Maar hoe moest ze nu weer terugkomen in de stoel zonder hulp. Wacht, ze zou zich optrekken aan de zware kloostertafel, die er stond en dan op de stoel steunen en die voortschuiven naar het bed.

Ze kon echter de stoel niet terugschuiven en mams zou zien, dat ze van bed af was geweest.

Toen zag ze op tafel het boek liggen, waar mams altijd uit voorlas. Ze zou zeggen, dat ze het verhaal, waar mams aan bezig was, zelf uit had willen lezen en dan jokte ze niet eens ook, want ze had het verhaal erg mooi gevonden en het was zo spannend geweest.

Zonder ongelukken kwam Reina terug op haar stoel, maar nu had ze pas gevoeld hoe raar het was met dat been. Het deed geen pijn, maar het was net of het niet meer bij haar hoorde.

Nadat ze de plaid over zich heen getrokken had, voelde ze pas hoe moe ze was. Haar handen waren klam en haar adem ging hijgend. Ze nam een slokje van de melk, die mams had klaar gezet en pakte het boek.

Waar zou mams gebleven zijn? O, wacht, er lag een brief op de plaats, waar mams opgehouden had te lezen.

Maar dat was een brief van paps. Dat was zeker die brief, die hij aan mams geschreven had.

Ze haalde hem uit de enveloppe, maar duwde hem toch weer terug. Neen, ze mocht die brief niet lezen. Ze had zelf ook immers een brief gekregen.

Toch trok ze de dichtbeschreven velletjes er weer uit. Mams had de brief van haar toch ook gelezen. Ja, maar dat was wat anders. Maar waarom zou dat wat anders zijn?

Ze gaf zichzelf antwoord: „Omdat mams een groot mens is.”

Straks, als mams thuishkwam, zou ze vragen of zij haar gedeelten uit de brief wilde voorlezen. Dat deed zij wel vaker.

Weer duwde ze de brief terug en zonder het te willen las ze een naam: Peggy! Vader had dus iets over Peggy geschreven. Peggy, die ziek was geworden net als zij.

Met een kleur van nieuwsgierigheid trok ze de brief voor de

derde maal uit de enveloppe en ze las wat er stond over het Engelse speelmakkertje aan boord van het schip. En toen las ze ook verder.

Vader schreef: „...Dus Peggy heeft de ziekte zonder gevolgen doorstaan? Wat vreselijk, dat ons eigen kleine meisje nu verlamd is. Wat zal het voor haar zijn, als ze begrijpt, dat die verlamming wel voor altijd kan zijn. Ik heb met een dokter gesproken. Er is een klein kansje, dat ze haar been weer kan gebruiken, maar ze moet voorlopig proberen te lopen met een kruk en later met een beugel.

Ach, mijn kwieke sportieve Reina. Hoe zal ze het dragen, dat ze niet meer zwemmen kan en niet meer fietsen. Over veertien dagen ben ik thuis en dan zal ik haar zelf alles zeggen. . . .”

Reina las niet verder. De brief rolde met het boek op de grond. Rechtop zat ze en keek met grote starende ogen voor zich uit. Dus dat was het geheim van haar ziekte. Dat van die reumatiek was een leugen. Haar been was lam – lam – lam!

Ze herhaalde het en kneep haar vuisten samen. Mams en vader hadden het geweten en al die anderen ook.

Daarom ook had ze geen zwempak gekregen voor haar verjaardag. En geen vlaggetje op haar fiets en geen schaatsen. Ze zou niet meer kunnen zwemmen en fietsen en schaatsen. Ze zou niet eens kunnen lopen zonder kruk. Alleen met een beugel. Ze was nu net als dat meisje, dat Trieneke en zij altijd tegenkwamen, als ze naar school gingen. Die sleepte zich voort met een kruk en een goed been en Trieneke had haar eens een appel gegeven, omdat ze zo'n meelij met haar had.

Toen ze zover was gekomen, dat ze zichzelf zo zag lopen als dat meisje, kon ze haar verdriet niet meer dragen. Ze snikte het uit en maakte zichzelf zo overstuur, dat ze het op 't laatst uitgilde van ellende.

„Nee, nee, nee, ik wil niet lam zijn. Ik wil niet, niet. . . . O, ik wil het niet.”

Ze sloeg op het machteloze been en trok eraan, om dan weer opnieuw in geschrei uit te barsten.

„Neen, neen, neen, ik wil niet lam zijn. Ik wil het niet!”
Zo vond mams haar, toen ze thuiskwam. Op de gang hoorde ze het geschrei al. Ze wierp de deur open en stormde op de zieke toe.

„Lieve!ing, wat is er?”

„Ik. . . . de brief. . . . ik ben van de stoel af geweest.”

Mams zag het boek en raapte de op de grond gevallen brief op. Ze begreep, dat Reina de brief van haar vader gelezen had, maar ze dacht er niet aan haar een standje te geven. Het arme kind was genoeg gestraft voor haar nieuwsgierigheid.

Zij schudde de kussens op en waste Reina's gezicht af.

„Zo, nu gaan we eerst eens kijken naar het zilveren monogram, dat we op vaders portefeuille zullen gaan maken.”

Reina lag met afgewend hoofd uit het raam te kijken. Haar stem klonk schor en toonloos, toen ze zei: „Ik wil geen portefeuille voor vader maken. Ik wil niets meer. O mams, waarom hebt u niet gezegd, dat ik. . . . dat ik. . . .”

Ze begon opnieuw te snikken. Haar moeder wist niet wat ze doen moest om haar dochttertje rustig te krijgen.

Tegen de avond viel ze uitgeput van verdriet in slaap. Toen mams merkte, dat ze koortsig was, belde ze zonder dat Reina het wist de dokter op.

„Laat haar vannacht maar slapen, mevrouw. Morgen kom ik zelf wel met haar praten.”

Mams zette zich aan tafel met een handwerkje en waakte bij het ziekbed.

Arm klein ding. Konden ze dan niets doen om haar te helpen?

Hoofdstuk 15

TANTE TRIJNIE WEET RAAD

„Hallo, zwemvogel, hoe gaat 't met je? O, wat zet je een beuteurd gezicht. Waarom zit je geen sommetjes te maken? Je hoeft niet lui te zijn. Ook niet al ben je ziek.”

Reina wendde haar gezichtje naar de dokter toe en keek hem met haar grote droeve ogen aan.

„Dokter, waarom hebt u niet gezegd, dat... dat mijn been...”
De dokter keek haar lachend aan.

„Dacht je, dat we onze patiënten gingen vermoeien met de Latijnse namen van de ziekten, die ze hebben? We noemen alles maar reumatiek.”

Reina schudde bedroefd het hoofd.

„Reumatiek kan genezen en mijn been...”

„Kan óók genezen, juffertje Eigenwijs. Ik ga je eens wat vertellen. We gaan oefenen met dat been van jou.”

Reina dacht aan de woorden, die in vaders brief stonden. „Eerst een kruk... en dan een beugel.”

„Nee, ik wil zo niet lopen,” zei ze hoofdschuddend. „Ik wil niet ongelukkig zijn.”

De dokter vatte haar beide handen.

„Weet je wat er dan gebeurt, Reina. Dan zal de kans, dat je been beter wordt, hoe langer hoe kleiner worden. Als je gaat proberen met een kruk, dan zal dat been op een keer gaan denken: Komaan, laat ik maar weer eens mee gaan doen.”

Reina lachte niet om het grapje. Ze keek ernstig op naar de dokter.

„Kan ik heus beter worden?”

De dokter knikte haar toe.

„Ja,” zei hij. „Zal ik je nu eens wat vertellen? Ik heb een zusje dat ook zo ziek is geweest als jij. Haar benen bleven goed, maar haar arm was lam geworden. Het is nu vier jaar geleden en er is helemaal niets meer van te merken.”

„En als ik niet beter word?”

De dokter wilde nog weer een grapje maken, maar mams keek hem aan. Ze wilde niet langer, dat Reina misleid zou worden.

„Als dat been niet wil, Reintje, dan zul je later door 't leven moeten zoals je bent. Maar je hoeft je niet ongelukkig te voelen. Je zult leren lopen en zwemmen en fietsen.”

„Lopen en zwemmen en fietsen,” dacht Reina, toen de dokter weg was. „Lopen in een beugel en fietsen op een rare fiets, waarvan de ene trapper altijd stilstond.”

Mams liet haar op aanraden van de dokter een paar dagen rustig liggen.

Toen het krukje kwam, dat de dokter voor zijn patiëntje besteld had, volgde een nieuwe huilbui.

Reina pakte de kruk, die bekleed was met groen fluweel en smees hem ver van zich af.

„Ik wil niet lopen. Ik wil zo niet lopen,” schreide ze.

Ten einde raad ging mams naar tante Trijnie.

„Ach, dat arme kind. Ik beloof u, dat ik vanmiddag zal komen.”

En tante Trijnie kwam met al haar kinderen achter zich aan. Die mochten niet boven komen. Ze mochten alleen maar wuiven naar Reina.

Hijgend en blazend kwam zij de kamer binnen.

„Bent u niet met de lift gekomen?” vroeg mams.

„Die was juist vertrokken,” glimlachte tante Trijnie, „en ik was bang, dat ik het trappen lopen zou verleren. Laat eens kijken, of Reina alweer wat gegroeid is.”

Ze schrok van het gezichtje, dat zo vermagerd was, maar ze babbelde verder: „Kijk eens wat ik meegebracht heb. Een doosje dadels en een kokosnoot. Die kokosnoot moet je . . .”

„O, tante Trijnie. . . .”

Reina sloeg haar armen om de hals van de goede vrouw en snikte het weer uit.

Tante Trijnie klopte haar op de rug en zei: „Stil maar, hartje. Huil nog eens uit bij tante Trijnie. Maar dan voor 't laatst. We gaan samen dat verdriet van jou eens bekijken.”

Mams, die beter vond, dat tante Trijnie alleen was met Reina, ging met een trommeltje snoep naar beneden en liet de kinderen één voor één stijgen en dalen met de lift. Ze juichten van pret. Reina hoorde hun vrolijkheid en glimlachte.

„Zo mag ik het zien, mijn hartje,” knikte tante Trijnie. „En vertel me nu eens, waarom je zo'n verdriet hebt.”

„Omdat ik weet, dat ik lam ben, tante Trijnie. En er is niets aan te doen.”

De goede vrouw hield Reina's donkere krullebol tegen zich aangedrukt.

„Niets aan te doen, liefje? De dokters doen er immers alles aan en denk eens wat ik je voorgelezen heb van de blinde, die beter werd, toen de Here Jezus hem aanraakte.”

Reina richtte zich op en zei: „O, wilt u vragen, of de Here Jezus mijn been ook beter maakt? U heeft gezegd, dat Hij het kan doen. Ik kan niet goed bidden.”

Ze leefde helemaal op. Ze dacht aan het roodborstje, dat ook beter was geworden en aan wat zuster Nelleke had gezegd van de vogeltjes, die op aarde vielen.

„Ja, Reina,” knikte tante Trijnie, „we zullen de Here Jezus vragen, of Hij je been weer genezen wil. En als het niet goed voor je zou zijn, dat je weer lopen kunt. . . .”

„Maar het is natuurlijk wèl goed voor me,” riep Reina. „O, tante Trijnie, bid gauw voor me, hier nog, dan kan ik misschien lopen, als vader komt.”

Maar tante Trijnie schudde het hoofd. Reina begreep nog zo erg weinig van het gebed. Ze kende de Here Jezus ook niet.

Zij vouwde de handen en bad samen met de zieke om herstel, maar ze vroeg er ook bij, of God Reina net zo geduldig wilde

maken, als haar moeder vroeger geweest was en haar ook zo'n groot geloof wilde geven.

Haar moeder. . . . Die was kreupel geweest. Voor 't eerst dacht Reina daar aan.

„Lam is erger dan kreupel,” dacht Reina.

Moeder was nooit beter geworden, maar zou zijzelf ooit herstellen? Tante Trijnie had zo erg voor haar gebeden. Zou dat gebed verhoord worden?

Hoofdstuk 16

VADER KOMT THUIS

„Nee, mams, vandaag wil ik het nog niet proberen met die kruk.”

„Maar waarom niet, lieveling? Als we nú oefenen, kun je misschien goed vooruit komen als vader komt. Dan gaan we samen met hem wandelen.”

Reina kreeg een kleur en dacht aan de andere keren, dat vader met verlof was thuisgekomen. Dan had ze aan zijn arm gehuppeld en ze hadden samen urenlange wandelingen gemaakt. Vader zou haar vast en zeker niet naast zich willen hebben. Vader hield van een flink en sportief meisje, dat op een jongen geleek. Mams nam het ernstige gezichtje tussen haar beide handen.

„En wat denk je nu wel allemaal?”

Reina schudde het hoofd en jokte: „Ik wil liever aan de portefeuille werken. Vader zal het zo heerlijk vinden als die klaar is.” Haar moeder spreidde een zeiltje over Reina's knieën en haalde het werkstuk.

„Als jij nu wat werkt, ga ik me wat opknappen.”

Toen mams weg was, sloeg Reina de deken weg en probeerde voor de zoveelste maal of ze haar been niet kon verleggen. Het was nu al drie dagen geleden, dat tante Trijnie was geweest. Verdrietig haalde ze haar schouders op. Er was nog helemaal geen verandering gekomen.

En toen opeens kwam de verrassing. Reina hoorde in de flat de deur van de lift schuiven, een stevige kloep op de deur en daar stapte haar vader binnen. Hij was in een paar stappen bij de deur en knielde bij haar neer.

„Mijn lieve, lieve meiske. Ben ik eindelijk bij je?”

Toen kon Reina zich niet goed houden en snikte het uit. Nu zou vader zien, dat ze helemaal niets meer kon. Dat ze nooit meer op een jongen zou lijken.

„Vader, houd je nu nog wel van me?”

Hij hield zijn dochtertje een eindje van zich af.

„Maar Reintje, zou ik niet meer van jou houden, mijn lieve, kleine, dappere meid, die zo maar in 't water sprong? Moeder heeft het me in haar laatste brief geschreven.”

„Zulke dingen zal ik nooit meer kunnen doen,” zei Reina verdrietig.

„Kom ik ook nog aan de beurt?” plaagde mams, die in de slaapkamer gewacht had tot de eerste ontroerende begroeting tussen vader en dochter voorbij was.

Vader stond op en omhelsde in één greep zijn vrouw en zijn dochter.

„Ik mocht het laatste gedeelte van de reis per trein maken, omdat ik wat korter kan blijven dan ik gedacht had. Maar we denken nu niet over mijn vertrek. We gaan nu feest vieren.”

Ja, er werd feest gevierd. Er kwam een vruchtentaart, waarop met slagroom het woord WELKOM was gespoten. Er kwamen bloemen en vader pakte de cadeautjes uit zijn koffer en hij kreeg nu ook te lezen, wat er allemaal over Reina in de courant had gestaan. Later vertelde hij maar, vertelde hij maar!

Reina luisterde opgetogen naar zijn verhalen. Voor 't eerst had ze de hele dag niet aan haar been gedacht.

Maar de volgende morgen dacht ze er wel aan. Vader was vroeg opgestaan. Ze ontbeten samen gezellig en toen kwam vader naar zijn dochtertje toe en tilde haar van bed af.

„Ziezo, en nu gaan we oefenen. Hier, leg je arm op de kruk. Nu moet je eerst je goede been verzetten en nu – hup – de kruk.”

Reina vond het eerst wel een grappig spelletje, maar toen zag ze opeens haar lamme been, dat wit en lam neerhing en ze liet zich in vaders armen vallen.

„Vader, ik wil het niet. Ik wil mijn been weer gebruiken.”

Mijnheer Van Beusekom drukte het krulleskopje tegen zijn arm. Hij beet zich op de lip en schaamde zich niet voor de tranen, die in zijn ogen sprongen. Hij wachtte even en toen sprak hij voor 't eerst over Reina's eigen moeder, die heel erg mank was geweest en toch zo blij en zonnig door het leven was gegaan. „Wil je niet proberen een beetje op je moeder te lijken, Reina,

om mij? Hoe kan ik weggaan, als ik weet, dat jij je verdriet niet kan dragen?”

Gelukkig luisterde Reina naar haar vader en oefende zij geregeld. Haar sportieve lenige lichaampje wist handig met de kruk om te springen. Naar buiten wilde ze niet, voor de beugel klaar was.

Het ding werd aangemeten en kwam nog voor vader wegging. Het bezorgde Reina opnieuw een groot verdriet. Het metaal

woog zo zwaar aan haar heup en de nylonkous, die mams er overheen getrokken had, kerfde op de harde kanten. Er bleef niets anders over dan Reina gebreide kousen te laten dragen.

Zij huilde weer en zei, dat ze ook met die beugel niet de straat op wilde, maar vader zei, dat hij niet wilde vertrekken, voor Reina met hem een eindje had omgelopen.

En zo kwam Reina voor 't eerst op straat. De eerste tocht was naar tante Trijnie.

„Ach, mijn meisje, wat ben ik blij, dat je weer bent gaan lopen. Neen, hoor, je ziet er bijna niets van.”

Ze rustten even uit in de kamer achter de winkel en toen liepen vader en dochter weer terug naar huis.

Tante Trijnie keek ze na van achter de reclameplaat, die voor de deur hing en toen keek ze zo blij niet meer.

Hup – een . . . hup – een . . . Zwaar ketste de beugel op de stenen.

Hoe moest dat watervlugge ding toch ooit wennen aan dat lamme been?

Tante Trijnie zag ook nog wat anders. Ze zag de nieuwsgierige gezichten van vrouwen, die de gordijntjes oplichtten en ze zag hoe de kinderen op straat bleven staan om het ongelukkige kind na te kijken.

Even later kwam Trieneke thuis. Ze liep zonder een woord te spreken naar boven en daar vond haar moeder haar schreiend. Ze boog zich over haar heen.

„Wat is er nu, meisje? Heb je Reina gezien?”

„O moeder, ze loopt zo raar. Ze zal zo nooit naar school willen.”

„Ze zal naar school móeten, Trieneke, en jij moet haar helpen. Je moet altijd bij haar blijven, ook al zou je veel liever willen hollen en draven.”

Trieneke knikte en moeder vervolgde: „En we moeten veel voor Reina bidden, Trieneke. Misschien wil de Here Jezus haar beter maken, maar als dat niet kan, moeten we vragen of ze kracht krijgt van de Heiland om haar verdriet te dragen.”

Trieneke keek naar haar eigen gezonde benen. Je liep ermee en

sprong ermee rond en je dacht altijd maar, dat dat heel gewoon was en zo hoorde.
Maar dat het anders kon. . . . Ja, dat zag je aan Reina.
Die avond bad Trieneke voor haar vriendinnetje, maar ze dankte ook voor haar eigen gezonde benen.

Hoofdstuk 17

OP SCHOOL

Vader was weer vertrokken en Reina had beloofd, dat ze naar school zou gaan.

De eerste keer bracht mams haar weg, maar de volgende dagen moest ze met Trieneke meegaan.

De meisjes gingen wel een kwartier eerder dan anders van huis. Trieneke bracht haar weg tot het hek van de school en dan stoven de klasgenootjes op haar toe en namen haar mee naar binnen.

De eerste dagen hadden alle kinderen nieuwsgierig toegekeken, maar nu speelden ze weer als vroeger, zonder aandacht aan haar te schenken.

Reina wist niet, dat het hoofd van de school alle klassen was rondgegaan om te zeggen, dat de kinderen Reina met rust moesten laten en vooral haar niet na moesten kijken.

Wanneer de school uitging, stond Trieneke er weer om haar te halen.

En toen op een morgen was Trieneke ziek. Tante Trijnie vertelde het door de telefoon en ze vroeg aan mams, of Goof nu de taak van zijn zusje kon overnemen.

Maar mams vond, dat Reina een flink meisje was, dat best alleen de straat op durfde.

Reina haalde de schouders op. Wat kon het haar eigenlijk schelen, of ze alleen over straat moest. Als ze met Trieneke liep, keken de mensen haar ook aan.

„Zal ik je zelf wegbrengen?” vroeg mams, die op het laatste ogenblik toch weer meelij met haar kreeg.

Maar Reina schudde ontkennend het hoofd en liep naar de lift. Mams oogde haar na. Eigenlijk was het zo ook beter. Reina moest wat flinker worden. Een invalide kind was nog geen hulpbehoevend kind. Ze moest leren zich door het leven te slaan, zonder de hulp van anderen.

Natuurlijk kwam Reina nu wat later op het schoolplein dan andere dagen. De meisjes zagen haar niet en bleven in een kringetje om Annie Selders staan die haar nieuwe witte angoramuts liet bewonderen.

Ja, dat was waar ook. Annie was jarig. Dagenlang had ze het al over haar partijtje gehad. Reina had ook een uitnodiging gekregen, maar ze bedankte er hartelijk voor om tussen de meisjes te zitten met die gekke kousen aan en met dat recht vooruit gestoken been.

Ze hinkte op de groep meisjes toe en stak haar hand uit.

„Ans, welgefeliciteerd, hoor.”

„Annie tracteert de hele klas op droplolly's,” lachte een van de meisjes.

„En als mijnheer vraagt, wat we eten, steken we allemaal onze zwarte tong uit,” grapte de ondeugende Ada de Ruyter.

Maar de onderwijzer stak van te voren een stokje voor de grap. Ze mochten zingen ter ere van Ans en ze mochten hun lolly aannemen, maar die moest dan netjes opgeborgen worden tot het speelkwartier.

Annie deelde de lolly's uit en hield triomfantelijk het restant in de zak omhoog. Er zaten zeker nog wel tien lolly's in, die waren voor haar vriendinnetjes.

Maar in het speelkwartier werd een ander besluit genomen. Terwijl Reina op de bank zat, die voor de school stond, staken de meisjes de hoofden bij elkaar en besloten, dat Reina de overblijvende lolly's mocht hebben.

Ze begrepen best, waarom zij niet op dat partijtje wilde komen. Dat was ook al om dat nare been.

„Maar ik geef ze haar niet, hoor,” zei Ans. „Jij moet het haar maar zeggen, Ada.”

„Hè, laten we nog even hollen voor de bel weer gaat. Wie 't eerste driemaal de school om is, krijgt. . . . ja, wat krijgt zij?”

„Een extra gebakje vanmiddag,” beloofde Ans.

Hup, daar gingen ze. De onderwijzers keken lachend naar de dravende meisjes met de fladderende haren en glinsterende ogen.

Reina keek ook haar klasgenootjes na. Maar ze lachte niet. Ze verlegde haar been, kneep haar handen tot vuisten en beet op haar lip.

Geen van de meisjes won het gebakje. Voor ze de drie rondjes hadden kunnen maken, ging de bel al. Hijgend drongen ze de gang in. Reina sleepte zich achter alle kinderen voort.

Toen ze de klas binnenkwam, stond Ada haar met het zakje op te wachten.

„Alsjeblieft, Reina, voor jou, omdat je. . . .”

Ze maakte haar zin niet af. De jarige trok haar aan haar rok.

Reina had een kleur gekregen.

„Ik heb jullie meelij niet nodig,” snauwde ze en smeed het zakje met de lolly's naar Annie.

Deze slaakte een kreet van schrik en greep naar haar hoofd. De scherpe houtjes hadden haar voorhoofd geschramd.

„Bah, wat een kat.”

„Juffertje roer me niet.”

„We zullen je nog eens alle lekkers geven.”

Reina, geschrokken van de uitwerking van haar daad, had haar hoofd op haar armen gebogen en snikte zachtjes.

De onderwijzer keek verwonderd naar de twee schreiende meisjes. Hij liet zich het verhaal vertellen en zei: „Is 't anders niet? Storm in een glas water. Reina moet voortaan niet zo driftig zijn en Ans trekt haar nieuwe muts maar over dat schrammetje.”

Ja, dat zei de onderwijzer tegen de meisjes. Maar dat hij de zaak wèl ernstig opnam, bleek, toen de school uitging. Toen legde hij zijn arm om de schouders van Reina en hield haar even tegen.

„Wij moeten eens even praten, Reinout.”

Het lievelingsnaampje van vader. De tranen schoten Reina met-
een alweer in de ogen.

De onderwijzer was niet boos. Hij begreep zo goed, waarom
Reina zo lelijk had gedaan. Hij nam haar betraande gezichtje
tussen zijn handen.

„Reina, het is heel erg wat er met je gebeurd is. Maar geen
mens heeft het je aangedaan en daarom mag je je ook niet op
de mensen wreken. Kijk, als je met zo'n boos gezichtje blijft
lopen, zullen de mensen eerst wel meelij met je hebben, maar
later zullen ze je hoe langer hoe meer links laten liggen.”

Hij gaf haar een tikje op de schouder en vervolgde: „Toe, wees
weer het zonnetje van de klas en ga nu naar huis, anders wordt
je moeder ongerust.”

Het zonnetje van de klas. Ja, dat had vroeger gekund, toen ze
in haar schooltas haar badhanddoek had gerold met haar zwem-
pak erin. Ze was dan naar het badhuis gehold met de andere
meisjes of alleen. Ze hadden spelletjes gedaan. Touwtje ge-
sprongen en lachend gehinkt over de hinkelbanen, die de meis-
jes overal hadden getrokken.

Mokkend liep ze naar huis. Daar waren de verkeerslichten. Ze
moest nu vlug oversteken, terwijl het licht nog op rood stond.
De voetgangers waren juist allemaal gepasseerd.

Haar vlugge jachten hielp niet. Daar sprong het licht op groen
en ze moest dus wachten.

Zie je, daar had je het weer. Een oud dametje legde de hand op
haar schouder en zei: „k Zal je wel even helpen oversteken. Je
komt niet zo vlug vooruit, hè?”

Reina zei geen woord, maar schudde de oude hand van haar
schouder.

„Ook geen vriendelijke tante,” lachte een jongen, die meelij
kreeg met de oude dame.

„'t Valt ook niet mee voor zo'n schaaap om op die manier door
het leven te moeten gaan.”

„Toe maar, er kan nog meer bij,” dacht Reina. Ze sleepte zich
zo vlug ze kon naar de overzijde.

Mams kwam haar tegemoet. Bezorgd keek ze naar Reina, die nog moeilijker vooruit leek te komen dan anders.

„Ziezo, jongedame, die morgen zit er weer op,” grapte ze. „Vanmiddag een vrije middag, dan gaan we eerst op ziekenbezoek bij Trieneke en daarna gaan we winkelen en een ijsje eten.”

Reina haakte haar arm door die van haar moeder en leefde wat op. Ze vertelde maar niet wat er die morgen op school gebeurd was. Maar mams kwam het toch te weten. Toen Reina 's avonds al sliep, kwam de onderwijzer een visite maken.

Hij praatte heel lang met mams en toen hij weg was, schreef zij een lange luchtpostbrief aan Reina's vader.

Met hun allen wilden ze zorgen, dat Reina weer een blij klein meisje werd.

Zou dat gelukken?

Hoofdstuk 18

DE GROTE VERRASSING

„Ha, een brief van vader.”

Reina zag de bekende dunne enveloppe met het gekleurde randje en stak haar hand uit. Maar mams schudde het hoofd.

„Ditmaal helemaal geen apart krabbeltje voor jou erbij, Reintje. Vader had het zo druk met zijn plannen om jou te verrassen.”

„Alweer geheimen?” zuchtte Reina en mams was blij, toen ze het gezichtje even zag oplichten in verwachting.

„Geen geheimen,” zei mams. „Je mag gerust alles weten. Om te beginnen gaan we verhuizen. We gaan uitzien naar een huisje buiten de stad en als we er geen vinden, laten we er één bouwen. En dan het grote nieuws: je krijgt een broer. Denk eens aan, Reina, je zult niet meer alleen zijn.

Reina kon dat nieuws allemaal niet meer verwerken. Ze wilde direct alles van die broer weten. Wanneer zou hij komen en zou hij een èchte broer van haar zijn?

Neen, een echte broer was hij niet. Hij was een pleegbroer. Hij was een wees. Zijn vader, die een vriend was geweest van Reina's vader, was erg jong gestorven.

„Mag ik het aan tante Trijnie gaan vertellen, mams?”

„Na het eten mag dat wel.”

Wat keek tante Trijnie op van al dat nieuws. Een huisje met een tuin en een broer.

Goof, die altijd voor zijn beurt praatte, riep: „Als ik dan weer in het water viel, zou je nieuwe broer me kunnen redden.”

Pats, daar had hij al een ferme tik van zijn moeder te pakken. Zo'n onbehouwen jongen ook.

Reina was opmerkelijk stil geworden. De woorden van Goof hadden haar aan het denken gebracht.

Zou vader een jongen aangenomen hebben, omdat zij dat nare been gekregen had? Een jongen, die in haar plaats een zwemdiploma kon halen en met vader kon zeilen en roeien?

Langzaam sleepte ze zich naar huis terug. Mams legde de arm om haar heen.

„Wat is dat nu, Reineke? Ben je niet meer blij?”

„Mams... wilt u vragen aan vader... ik heb liever een zusje.”

Mams schoot in de lach.

„O, jij domoor. De pleegkinderen zijn maar niet zo voor het oprapen. Dit was een zoontje van een vriend van vader. Maar waarom wil je nu opeens een zusje? Een broertje zal toch veel aardiger zijn.”

Reina haalde de schouders op. Ze wilde niet zeggen, waarom ze niet wilde hebben, dat er een jongen kwam. Goofs plagerijtje had haar wakker gemaakt.

Vader wilde een kind hebben, dat samen met hem aan sport kon doen, een stevige flinke boy. In gedachten zag ze hem al. Samen met vader zou hij er op uittrekken. Ze zouden gaan kamperen. Ze was jaloers op die vreemde jongen, die haar bij vader verdringen zou.

Mams merkte wel, dat ze niet meer zo blij was met vaders verassing. Ze schreef er hem weer een lange brief over.

Maar vader antwoordde, dat ze maar eens moesten wachten tot de jongen gearriveerd was. Hij zou meekomen met een vriend van vader, want vader zelf zou de eerste tijd niet naar huis kunnen.

Mams kon geen huisje naar haar zin vinden. Een architect werkte nu een bouwplan uit voor een nieuw huisje buiten de stad.

„Het is ook veel leuker samen met je vader te verhuizen, hè Reina?” babbelde mams. „Je broer is er dan ook om te helpen.”

Die broer – altijd die broer!

Moeder volgde 's avonds in de courant de scheepsberichten om

te zien waar het schip al was. Eerst in het kanaal van Suez, dan in de Middellandse Zee, de Golf van Biscaye, de zuidkust van Engeland. . . .

Nu kon hij heel gauw komen, Reina's pleegbroer. De jongen, die alles zou kunnen doen, wat haar niet meer mogelijk was. En die daarom de lieveling zou worden van Reina's vader.

Hoofdstuk 19

DE PLEEGBROER

Zou hij er al zijn? Iedere keer, als Reina nu uit school kwam, stapte ze met een kloppend hart uit de lift.

„Nee, hij was er nog niet. Maar mams had wel bericht gekregen, dat ze de jongen moesten gaan afhalen in Amsterdam. De vriend van vader, die hem had meegebracht, was verhinderd naar de provincie te komen. De jongen was nog aan boord. Met een auto gingen mams en zij naar Amsterdam.

„Durft hij niet eens met de trein alleen te komen?” had Reina geschimpt. „Dat heb ik vroeger wèl gedaan.”

„Hij is voor 't eerst in Holland, Reina,” zei mams. „Ik hoop, dat je erg lief voor hem zult zijn.”

„Lief voor hèn? Het was de vraag, of hij lief voor haar zou zijn,” dacht Reina. „Hij zou er wel voor bedanken altijd op te trekken met een zusje, dat een sleepbeen had.”

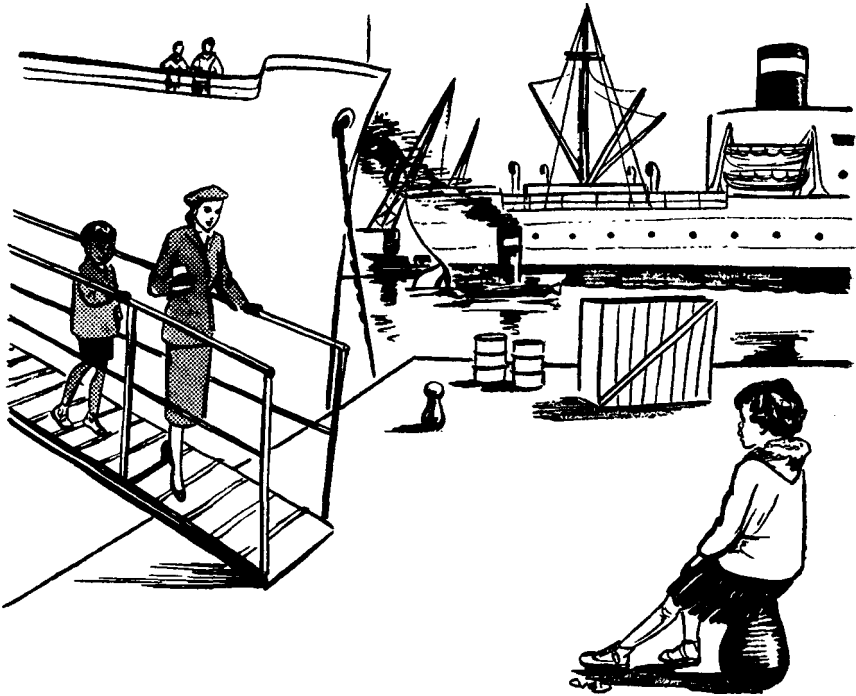
Mams haalde hem van boord. Reina wilde liever op de kade wachten. Mams, die dacht, dat ze bang was om met haar been over de loopplank te gaan, zocht voor haar dochttertje een rustig plaatsje op een van de meerpalen, die op de kade staan. En daar zag Reina haar pleegbroer aankomen.

Geschrokken keek ze naar het tengere Indonesische jongetje, dat achter mams de loopplank overliep. Zijn dunne naakte been-tjes staken zo zielig uit het veel te wijde broekje en zijn jasje was te groot en te wijd. Was dat haar nieuwe broer?

Mams zag de schrik in haar ogen. Reina stond op en stamelde: „Ik dacht, dat . . .”

Haar moeder was bang, dat Reina eruit zou flappen, dat ze liever een Hollandse broer gehad had en daarom zei ze: „Nu, Reina, begroet je nieuwe broer eens. Hij heet Sordono.”
Reina was alweer over haar verlegenheid heen.
„Zo'n moeilijke naam kan ik denkkelijk niet onthouden. Dag, Sordono.”

Toen begon ze opeens druk te praten. Uit haar hart was plotseling alle jaloezie verdwenen. Dit was alleen maar een jongetje, dat er erg zielig en verlegen uitzag.
Maar met die verlegenheid viel het nogal mee. Sordono wende spoedig aan zijn nieuwe gezelschap. Hij praatte zo grappig en liet de rrr's zo rollen, maar hij beantwoordde rustig al de vragen, die mams hem stelde.

Reina luisterde en lachte maar en was werkelijk blij met deze broer, met wie ze zelf ook een beetje meelij had en die nog huiverde van kou op een zomerdag, die wat kil uitviel. Neen, het zag er niet naar uit, dat dit bibberende jongetje haar in de schaduw zou stellen, al had hij dan ook het gebruik van allebei zijn bruine beentjes.

Hoofdstuk 20

RONNY IS EN BLIJFT BEDROEFD

„Op welke verdieping moet u zijn, jongedame?”

Een keurige liftjongen in een rood met goud pakje wilde Reina en Sordono uit de lift laten, maar Reina lachte en zei, dat haar broer nog nooit met een lift mee geweest was en dat hij daarom nog een paar keer heen en weer wilde.

„Omhoog dan maar weer,” zei de boy.

Hij had wel gezien, dat de moeder van het meisje heel wat gekocht had op de afdelingen, dus hij moest een beetje vriendelijk zijn tegen dat grappige stel: een meisje, dat een sleepbeen had en zo beschermend deed tegen dat kleine bruine jongetje.

„Kom nu maar mee, Ronny.”

Mams keek blij naar het tweetal, dat voor haar uitliep. Het leek wel, of Reina in haar zorg om haar nieuwe broertje haar eigen leed vergeten was. Samen met mams had ze passende kleren uitgezocht en ze had geschaterd van het lachen, toen de jongen, die ze Ronny noemde, geen zwempak had willen hebben.

„Ik ben errrg bang voorrr waterrr,” zei hij met zijn grappig rollende rrr's. „Zo koud hierrr,” had hij erbij gevoegd.

Mams had flink wat wol voor hem ingeslagen en nu hoopte ze maar, dat hij vlug wennen zou in Holland.

Het was niet te geloven, dat hij nog een jaar ouder was dan haar dochtertje. Hij leek wel een kleine nietige vogel, die uit zijn nest gevallen was. Reina was nu wel heel erg ingenomen met haar nieuwe huisgenoot.

Met een taxi gingen ze naar huis. Het was voor Reina zo moei-

lijk in een tram te komen en de kinderen zouden vanmiddag voor 't eerst samen boterham eten bij tante Trijnie.

Mams zette het tweetal af bij de kruidenier en reed door.

Ronny, die lang niet zo verlegen was als hij leek, kon kostelijk meedoen met de spelletjes van de kinderen. Hij kon zo leuk toveren. Hij liet zomaar een cent verdwijnen uit een zakdoek en hij toverde een ei uit de alpinomuts, die hij geleend had van Goof.

„O Ronny, leer mij dat kunstje,” bedelde Trieneke.

„Ik wil het alleen le-rrren aan Rrreina,” zei hij en het pleegzusje straalde van blijdschap. Ze had nu echt een broer, net als de kinderen hier.

Tante Trijnie zorgde natuurlijk voor een verrassing bij de boterham. Ze had lekker knappende vis gebakken en Ronny wreef over zijn magere buikje en zei, dat hij nog nooit zo heerlijk gegeten had.

En toen gebeurde er iets wonderlijks. Na het eten pakte Trienekes vader de bijbel en las de geschiedenis van het dochtertje van Jairus, dat opgewekt werd uit de doden.

Ronny boog zich wat naar voren en hield zich aan de tafeland vast. Hij luisterde met een kleur als vuur en toen Trienekes vader ophield met lezen, zei hij: „En wilt u nu nog lezen van de zee, toen het zo storrnde en toen de Here de wind verrrbod te waaien.”

Omdat de winkelbel ging, nam tante Trijnie de taak van haar man over. Ze las van de storm op het meer.

Ronny luisterde weer ademloos en slaakte een zucht, toen tante Trijnie zweeg.

„Ken jij veel verhalen uit de bijbel, Ronny?” vroeg tante Trijnie hem.

„Heel veel mooie verrrhalen.”

Zij zag, dat zijn lip beefde en vroeg niet verder. Ze nam zich voor om later nog eens met hem te praten.

Ronny was erg stil geworden. Trienekes moeder streek hem eens

over het haar. Ach, wat zou het voor die arme jongen moeilijk zijn hier te wennen zo ver van dat vreemde warme land.

Al vroeg wilden de kinderen naar huis. Reina was ook stiller dan anders. Ze had gedacht, dat ze zelf veel knapper was dan Ronny. Ze kende sommetjes die hij niet kende en de taallesjes, die hij geprobeerd had, zaten vol met fouten.

En nu bleek het, dat hij toch meer wist dan zij. Ze had hem zo graag zelf alles willen vertellen. Zou hij alle dingen weten, die tante Trijnie ook wist en die haar moeder ook geweten had? Dingen van de Here Jezus, die haar niet had willen helpen met haar been.

Hoofdstuk 21

RONNY EN REINA

Die avond gingen de kinderen vroeg naar bed. Voor Reina was een bed gezet op mams' kamer en Ronny sliep in de vroegere ruststoel van zijn nieuwe zusje.

Mams had gezegd, dat ze nog even in de flat ging buurten. Ze deed dat wel meer als de kinderen sliepen. Ze was nooit ver weg en ze deed de deur niet op slot.

Reina was dan ook helemaal niet ongerust, toen ze zag dat mams niet in de huiskamer was. Ze ging rechtop zitten en keek op het wekkertje met de verlichte wijzerplaat.

Hoe laat was het? Halftien? Dan was het nog geen nacht. Zou Ronny al slapen? Jammer, dat ze niet eens even kon kijken, maar wanneer mams haar de beugel had afgegespt, kon ze geen stap meer lopen.

En toen schrok ze. Ze hoorde duidelijk snikken. Wie deed dat? Dat kon niemand anders zijn dan Ronny. Had haar kleine broer verdriet? Ze wilde uit bed stappen, maar bedacht bijtijds, dat haar lamme been haar niet kon dragen.

Reina liet zich voorzichtig op de grond zakken en kroop toen naar de tussendeur. Gelukkig was die niet gesloten. Ze duwde hem open en kroop verder.

Toen schrok ze opnieuw. In het maanlicht zag ze de kleine magere gestalte van Ronny geknield liggen. Zijn tengere lichaam schokte van het snikken.

Ze kroop naar hem toe en sloeg haar arm om hem heen.

„Ronny, niet doen. Sta toch op. Waarom huil je?”

De jongen stond op. Hij was erg verlegen en stotterde: „Het is niets, Rreina. Het kwam door vanmiddag. Zie je tante Trriinie deed wat wij thuis ook deden. We baden tot de Here Jezus en laterrr lazen we van Hem en toen moest ik zo aan thuis denken. Daarr deden we dat ook. Ik heb vaderrr en moederrr beloofd altijd te bidden en hierrr deed ik het niet meerrr.”

„Maar waarom deed je het dan niet?” zei Reina, die op de rust-bank was gaan zitten.

„Omdat jullie het ook niet deden en ik dacht. . . . ik had verrr-wacht, dat alle mensen in Holland net wa-rrren als vaderrr en moederrr.”

Het maakte Reina ongelukkig en verdrietig. Ze wilde, dat Ronny gelukkig zou zijn bij hen.

„Heb jij dan nooit gebeden?” vroeg Ronny nog nasnikkend.

„Tante Trijnie heeft een keer met mij gebeden,” knikte Reina.

„Ze heeft gevraagd of mijn been. . . . of ik. . . .”

„En je been is niet beterrr geworrden, hè?” zei Ronny. „De Here Jezus geeft je niet altijd wat je vrrraagt.”

„Waarom dan niet? Wat heb je er dan aan om te bidden?” zei Reina en haar stem was weer hard en boos.

Ronny antwoordde even niet. Toen zei hij: „De Here Jezus heeft mijn vaderrr en moederrr ook weggenomen en ik had ook gebeden, of ik hen mocht houden.”

Reina haalde de schouders op.

„In ieder geval moet jij weer aan tafel bidden, Ronny. Je moet alles doen, wat je prettig vindt. Maar nu ga ik weer naar bed.”

Reina kroop terug naar de slaapkamer. Met moeite hees ze zich in bed. Als mams haar niet hielp, viel het niet mee.

Wanneer de Here Jezus haar been goed wilde maken, zou ze willen geloven. Fijn, dat Ronny nu weer blij kon zijn. Maar hij had ook gezegd, dat zij bij hem thuis in de bijbel lazen, en een bijbel, neen, een bijbel hadden ze hier niet eens.

Toen dacht ze opeens aan het oude dametje, dat in haar vroegere huis woonde. Zij had gezegd, dat ze nog een bijbeltje van haar moeder had. Als ze dat nu eens mocht hebben? Morgen zou ze er heengaan, als ze durfde en erom vragen.

Hoofdstuk 22

DIE NARE JONGENS

„Kijk eens, jongens, een nikkertje.”

„Net een aapje op een stokje.”

Een grote troep jongens jouwde achter Reina's pleegbroertje aan.

Ronny bleef angstig tegen een hek gedrukt staan en zei:

„Waarrrom plagen jullie me zo? Ik doe je toch niks? Ik wacht op mijn zusje.”

„Hij doet ons niks, horen jullie dat? Als hij één vinger naar ons uitstak, zouden we hem mores leren. Wil je eens een robbertje vechten? We zullen de kleinste jongen voor je uitzoeken.”

Ronny drukte zich nog steviger tegen het hek. De jongens, die niet van plan waren hem aan te raken, maar hem alleen wilden sarren met laffe plagerijtjes, drongen om hem samen.

En toen kwam Reina. Eerst wilde ze voorbijlopen. Maar toen hoorde ze Ronny roepen: „Rrreina, Rrreina.”

De jongens keken om en zagen haar aankomen.

„O, jongens, dat is dat beugelkind. Laten we nu maar doorlopen. Daar is geen aardigheid aan.”

Reina vergat in haar woede haar schuwheid.

„Daar is wel aardigheid aan, hè, om mijn broertje te plagen. Tegen hem durven jullie wel. Raak hem eens aan, als je durft.”

„Ja zeker, we gaan vechten tegen een meisje met zo'n been,” teemde een van de jongens.

Reina voelde in al haar boosheid toch nog de pijn, omdat de

jongen haar aan haar ongelukkige been herinnerde, maar ze liet het niet merken.

Ze drong op Ronny toe en sloeg hem de arm om zijn hals.

„Kom maar, hoor Ronny.”

Ongehinderd lieten de jongens de kinderen gaan.

Toen ze alleen waren, vroeg Reina: „Was je bang, Ronny?”

„Ja,” knikte hij, „ik was heel errrg bang, Rrreina. Maarrr toen heb ik gebeden en toen kwam jij.”

„Ik was immers toch gekomen.”

„De Here Jezus heeft je gestuurrd,” zei hij hoofdschuddend.

Plotseling dacht Reina eraan, dat ze eigenlijk van plan was geweest eerst nog een thema te maken, voor ze naar huis ging.

Ze had niets met Ronny afgesproken.

Zou de Here Jezus haar dan toch gestuurd hebben? Ze dacht nu ook weer aan het bijbeltje, dat Ronny nog niet had. Veertien dagen waren voorbijgegaan en ze was nog niet naar het huis geweest. Ze had het van dag tot dag uitgesteld. Maar dan zouden ze nú gaan.

Ze greep Ronny bij de arm.

„Ronny, ik weet misschien een bijbeltje te krijgen. Ga je mee om het te vragen?”

„Bij vrreemde mensen?” weifelde Ronny.

„Neen, ik ken die mensen een beetje. Ze wonen in het huis, waarin ik vroeger gewoond heb, toen ik klein was. Als je mee-gaat, kun je dat huis ook meteen zien.”

Een kwartier later stonden de kinderen voor de oude groen-geschilderde deur met de leeuwepkop. Het bejaarde mevrouwtje deed zelf open.

„Dag, mijn lieve hartje. Ach, wat vind ik het aardig van je, dat je nog eens komt. En is dat je nieuwe broertje? Kom er maar gauw in. Ja, Trieneke heeft me al verteld hoe goed jullie samen op kunt schieten.”

Toen ze in de serre op een koekje zaten te knabbelen, trok Reina de stoute schoenen aan en stotterde: „Weet u. . . ik heb toen

de plaat gekregen, die van moeder was geweest en nu wilde ik zo graag het bijbeltje ook hebben.”

Het oudje dribbelde naderbij.

„Och, mijn hartje, wat zeg je? Kom je het bijbeltje van je moeder halen? Als ze dat nog eens had kunnen beleven.”

„Het is niet voor mijzelf,” bekende Reina eerlijk. „Het is voor hem. Hij weet zoveel van . . . van de Here Jezus.”

„En wil jij er niet meer van weten, kleintje?” vroeg de oude dame.

Reina sloeg de ogen neer en zei nors: „Tante Trijnie heeft gevraagd, of Hij mijn been weer goed wilde maken en . . .”

„En Hij heeft het niet gedaan, hè? Ach, neen, kleintje, de Here Jezus geeft niet alles, waar we om bidden en dat is maar goed ook. Weet je, Reina, als het van de winter koud en guur is, stuurt je moeder je toch naar school. Je zou dan veel liever thuis willen blijven in de warmte, maar het is beter, dat je er door gaat, want je moet leren. Ach, misschien zeg ik het niet duidelijk, maar zo is het met de Here Jezus ook. Hij geeft je niet alles waar je om vraagt, maar voor één ding heeft Hij gezorgd, kindje, ieder mens kan in de hemel komen. Hij was de Zoon van God en alle mensen hadden zo erg gezondigd, dat die hemel gesloten was voor hen. En toen is Hij op aarde gekomen en heeft geleden aan het kruis en nu zijn al onze zonden betaald. God is niet meer boos op ons, als we maar geloven, dat de Zoon voor ons gestorven is. Dan gaan we naar de hemel, kindje. Ik ben er al dichtbij.”

„En mijn vaderrr en moederrr zijn er,” zei Ronny en zijn gezicht straalde van blijdschap.

Reina had met grote ogen geluisterd. Nu nam ze het boekje met het gouden slot, dat het oude mevrouwetje in haar handen had gelegd.

„Staat dat allemaal in dit boekje?”

„Ja,” knikte het oude dametje, „dat staat erin en nog veel meer.”

Reina stak het boekje bij zich en nam afscheid.

Bij de deur hield de mevrouw haar nog even terug.

„Begrijp je nu die plaat ook beter, Reina? De Herder is de Here Jezus. Hij klopt op de deur van je hart. Hij zei: Je moet alles van Mij weten en dan geeft het niet of je been niet meer wil. Dan kun je toch wel gelukkig zijn.”

„We zullen samen in dit boekje lezen,” beloofde Reina. „Als mams het goedvindt aan tafel en als ik het niet begrijp, moet jij het me maar vertellen, Ronny.”

„Ik begrijp ook alles niet,” antwoordde deze. „Maarr dat van de Here Jezus en dat we doorr Hem in de hemel kunnen komen, ja, dat begrijp ik wel.”

Mams vond het goed, dat de kinderen uit de bijbel lazen. Ze deden het voor ze naar bed gingen en omdat ze moeite hadden met de vreemde namen, las mams hardop voor.

Zo kwam deze ook te weten wat er in de bijbel staat. Ronny zei tegen zijn zusje: „De Here Jezus klopt nu ook op de deurr bij mams.”

Reina bad nu ook tot de Heiland. Iedere avond knielde ze bij haar bed. Ze vroeg alleen of de Here Jezus haar alles goed wilde doen begrijpen over Hem en of Hij haar in de hemel wilde brengen.

Ook Ronny bad voor Reina. Hij wist wel, dat je altijd alles tegen de Here Jezus mag zeggen en hij vertelde Hem, dat Reina zo dikwijls nog verdrietig was over haar been.

„Maak u als het kan ook Reina's been beter, Here Jezus,” vroeg hij.

Zo gingen de dagen voorbij. De herfst naderde en dan zou vader weer heel gauw thuiskomen.

En dan zouden ze ook naar het nieuwe huis gaan.

Hoofdstuk 23

DE VERHUIZING – HET WONDER

„We gaan verhuizen, wie gaat er mee. . . .”

Ja, de flatbewoners gingen verhuizen en ze hadden er geen spijt van.

Natuurlijk zouden ze de vaart en het weiland wel missen, maar ze kregen er zoveel voor terug. Een snoezig huisje, dat zoveel ramen bevatte, dat het wel een broeikas geleek. En een tuin en een stuk bos erbij, waarin je wel verdwalen kon.

't Was nog heel vroeg op die verhuisdag, maar Ronny timmerde al lustig een spijker in een kist. Ze hadden die nacht op veldbedden geslapen. Mams met Reina in de huiskamer en vader, die ook thuis was, in de slaapkamer met Ronny.

„k Wou dat mams mijn beugel maar eens vast kwam gespen,” zuchtte Reina, „dan kon ik ook meehelpen.”

Reina had zich de laatste maanden al erg vertrouwd gemaakt met het beugelbeen. Ze deed zelfs mee als de meisjes op het schoolplein krijgertje en verstoppertje speelden.

„Zal ik je helpen met je beugel, Reina?”

„Neen, maar als je me even naar die geverfde kist toe wilt helpen. In die andere kist zitten splinters.”

Even later zat ze op de kist, luisterde naar Ronny, die alsmaar de twee eentonige regels herhaalde van het verhuisversje. Ze trommelde met haar gezonde been de maat tegen de kist.

En toen opeens. . . . ze gaf een gillette en riep: „O Ronny. . . . ik kan. . . . kijk eens. Mijn grote teen beweegt. Neen, van de andere voet, de lamme.”

Ronny keek naar de voet, die al iets vermagerd was en slap neerhing.

„Kijk dan.”

Reina spande zich weer in en Ronny zag nu duidelijk, dat de grote teen iets bewoog; de andere tenen trilden een beetje mee. Ronny gooide de hamer neer en holde naar de gang, waar mams

en vader stonden te praten met een paar verhuismannen.

„Vaderrr, mams, Rreina, ze kan bijna lopen.”

De ouders renden naar binnen. Ja, Ronny had in zijn blijdschap wel wat overdreven, maar zij waren toch ook al erg blij met de verandering. Vader liet de hele verhuizerij in de steek en ging met Reina naar de dokter.

Deze was ook al opgetogen. Hij keek op zijn kalendertje.

„Het is nog geen jaar geleden, dat de verlamming begon. We hebben nu alle hoop, dat het been weer goed wordt. Gaat u morgen direct naar een professor in Amsterdam. Ik zal u het adres geven.”

Nu was het mams' beurt om de verhuizing in de steek te laten. Vader en Ronny moesten nu, geholpen door de verhuizers, hun beste beentje voorzetten.

En ze deden hun best. Toen mams en Reina 's avonds terugkwamen in het nieuwe huisje, was het helemaal aan kant. Er stonden zelfs bloemen in de vazen.

Maar mams keek niet het eerst naar het huis. Ze liep naar vader en zei: „Er is alle hoop, dat Reina weer helemaal beter zal worden. Het zal wel lang duren en het been moet nu weer behandeld worden, maar de professor denkt, dat het de goede kant uitgaat.”

En Reina? Ze lag die avond zo rustig in haar mooie nieuwe kamertje. Er was zoveel te zien. De mooie rieten stoeltjes en de geblokte kussens en de fleurige gordijnen.

En dan haar been, waarvan ze maar steeds de tenen wilde bewegen.

Daar ging zachtjes de deur open. Ronny kwam haar kamertje binnen.

„Vind je 't hier ook zo heerlijk, Ronny? Je hebt nu ook een eigen kamertje, hè?”

Ronny knikte en pulkte verlegen aan Reina's deken.

„Reina, dat met je been.... De He-rrre Jezus heeft nu toch nog ons gebed verrhoorrrd.”

Reina ging rechtop zitten.

„O Ronny, daar heb ik nog niet eens aan gedacht. Zou Hij er dan werkelijk voor gezorgd hebben?”

„Eerst hebben we gevraagd, of je been beter zou worden. Nu moet je er ook voor danken.”

„Wil jij het doen, Ronny?”

Haar broertje knikte verlegen. Dan knielde hij bij Reina's bed.

Een bruin jongetje, dat God gebruikt had om het Evangelie te brengen aan een blank meisje.

De Here Jezus had geklopt aan haar hart en Reina had geluisterd.

Zouden Reina's vader en moeder ook luisteren en de deur van hun harten open zetten? Want de Here Jezus had aan hún harten ook geklopt. Door de ziekte van hun kind en door de beterschap.

Misschien luisterden ze, maar misschien ook niet, want er zijn heel veel mensen, die doof en blind zijn, als de Here Jezus aanklopt. En dan kunnen ze niet in de hemel komen, want de Heiland kan je alleen redden, als je in Hem gelooft.

INHOUD

	Blz.
1. Wat 't zonnetje zag en hoorde	7
2. Bij tante Trijnie	11
3. Winkelen	15
4. Het oude huis op de gracht	21
5. Tante Trijnie vertelt	25
6. In het zwembad	31
7. Op reis	35
8. Kerstfeest aan boord	41
9. Help!	45
10. Oudejaarsavond	51
11. Reina wordt ziek	57
12. In het ziekenhuis	61
13. Zuster Nelleke leest voor	65
14. Reina mag naar huis	69
15. Tante Trijnie weet raad	74
16. Vader komt thuis	78
17. Op school	83
18. De grote verrassing	88
19. De pleegbroer	91
20. Ronny is en blijft bedroefd	94
21. Ronny en Reina	97
22. Die nare jongens	100
23. De verhuizing — Het wonder	104